D

b0ppfwrf

၁၃၆၈ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၇)ရက်၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၂၇)ရက်ညတွင် ရေးမြို့၊ ရွှေဆံတော် စေတီတော်မြတ်တွင် ဆင်ယင်ကျင်းပအပ်သော ဓမ္မသဘင်တွင် ဟောကြားအပ်သော “ဘဝစစ်တမ်း” တရားတော်။

မိမိတို့ ရရှိထားတဲ့ဘဝကို ပြန်လည်စစ်ဆေးပြီး ဒီဘဝထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်၊ ဘာတွေ ရယူသွားစရာ ရှိတယ်၊ ဘာတွေကို ထားခဲ့ရမယ်၊ ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာကို

ဘယ်လိုအသုံးချရမယ်ဆိုတာ သိစေဖို့ တရားတစ်ပုဒ် ဟောကြ နာကြရအောင်ပါ။

ဘဝစစ်တမ်းဆိုတာ လူ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားတဲ့ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ လက်ရှိဘဝရဲ့ အခြေအနေ၊ လက်ရှိခန္ဓာရဲ့ အနေအထားကို သိရှိပြီး ရှေ့ဆက်ရမယ့် သံသရာလမ်းခရီးအတွက် ပြင်ဆင်သင့်တာကို ပြင်ဆင်နိုင်ဖို့၊ ဘဝအနှစ်သာရကို ပိုင်ပိုင်မိမိ ရယူတတ်စေဖို့၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ် စစ်တမ်းထုတ်ကြည့်ကြဖို့ပါ။

အသိအမြင်ပြောင်းလဲ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တရားတစ်ပုဒ်၊ စာတစ်အုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် တရားစကားတစ်ခွန်းဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအမြင် အသိဉာဏ်အမြင်ကို အများကြီး ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်စေတတ်တာကို ဘုန်းကြီးတို့ သတိထားမိပါတယ်။

တစ်ချို့တစ်ချို့ သိပ်ကို ဆိုးသွမ်းနေတဲ့သူတွေ၊ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းနေတဲ့သူတွေ အမှတ်မထင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်လိုက်ရတယ်။ တရားတစ်ပုဒ် နာလိုက်ရ

တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ရဲ့အသိအမြင်တွေ ပြောင်းပြီးတော့ ဆိုးမိုက်ရာကနေ လိမ္မာယဉ်ကျေးသွားတာတွေ ရှိပါတယ်။ ကြမ်းတမ်းရိုင်းပျရာက နူးညံ့သိမ်မွေ့သွားတာ ရှိပါတယ်။

တစ်ချို့ကျတော့လည်း တရားစကား တစ်ခွန်းတစ်လေ ကြားလိုက်ရာကနေ အသိဉာဏ်တွေ လင်းလက်ပြီး မထင်မှတ်လောက်အောင် အကောင်းဘက်ကို ရောက်သွားတာတွေ တွေ့ရပါတယ်။

ဘုရားတရားဝေးပြီး ဘုရားမေ့ တရားမေ့ ဖြစ်နေသူတွေ တရားတစ်ပုဒ် နာကြားပြီး စာတစ်ပုဒ် ဖတ်ရှုပြီးချိန်မှာ ဘုရားတရားကို ပြန်လည်သတိရသွားကြတာ၊ ကြည်ညိုသွားကြတာတွေလည်း ရှိကြပါတယ်။

ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေကို ဘုန်းကြီးတို့ မကြာခဏ ကြားသိရ ကြုံတွေ့ရတော့ ဘုရားရှင်သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်ကလည်း ဒီသဘောမျိုးတွေ

ရှိခဲ့မှာပဲလို့ တွေးဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် တရားဟောတာကို နာကြားရလို့ ရဋ္ဌပါလ သူဌေးသား သိပ်ကို သဘောကျသွားတာ၊ ကြည်ညိုသွားတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူတဲ့ အကျဉ်းချုပ်တရား စကားလေးခွန်းကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ လူ့ဘဝကို စွန့်ခွာလို့ ရဟန်းဝတ်လာတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကုရုတိုင်းမှာ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူတဲ့ အချိန်ကပါ။ ကုရုတိုင်းတစ်ခွင် ဓမ္မစရီးစဉ် လှည့်လည်လို့ သာသနာပြုရင်း ထုလ္လကောဋ္ဌိက ဆိုတဲ့ ရွာကြီးတစ်ရွာကို ရောက်တော်မူခဲ့ပါတယ်။ စီးပွားရေးကောင်းတဲ့ရွာ စိုက်ပျိုးရေး ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်လို့ ချမ်းသာတဲ့သူတွေ ပြည့်စုံတဲ့သူတွေများတဲ့ ရွာနိဂုံးကြီးပါ။

ဒီအရပ် ဒီဒေသဟာ ဘုရားရှင် အမြဲလိုလို သီတင်းသုံးတဲ့ သာဝတ္ထိပြည်နဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာဝေးတဲ့ အရပ်ဒေသပါ။ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်

ကြွတော်မူလာတဲ့ ဓမ္မစရီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

တရားနာချင်နေကြ

ရွာသူရွာသားတွေကတော့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မဖူးမျှော်ရသေးပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကိုတော့ ကြားဖူးနေကြပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်ဖူးမြင်ကာ တရားနာချင်နေကြပါတယ်။

> "လူနတ်ဦးခိုက် ပူဇော်ထိုက်တဲ့ မြတ်စွာဘုရား၊ သိရန်မှန်က မကျန်ရအောင် သိမြင်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရား၊ ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ရဲ့ အကျိုးအတွက် တရားဓမ္မဟောကြားတော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူလာပြီ။
>
> ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားဓမ္မဟာ အစ အလယ် အဆုံး ကောင်းခြင်းဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံပါပေတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားဓမ္မ နာကြားရသူ မှန်သမျှ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ဖြစ်ကြတယ်၊ နှလုံး စိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြတယ်"

လို့ ကြားသိပြီးသားဖြစ်တဲ့ ထုလ္လကောဋ္ဌိက ရွာသူ

ရွာသားတွေဟာ ဘုရားဖူးရအောင်၊ တရားနာရအောင် စောင့်မျှော်နေကြပါတယ်။ ကြွရောက်တော်မူလာချိန်မှာ သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုကြပြီးတော့ ရွာလုံးကျွတ်နီးပါး တရားနာယူဖို့ သွားကြပါတယ်။

တရားနာတဲ့သူဌေးသား

တရားနာကြတဲ့ ပရိသတ်ထဲမှာ ရဋ္ဌပါလ ဆိုတဲ့ သူဌေးသားလေးတစ်ယောက်လည်း ပါပါတယ်။ သူလည်းပဲ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ရချိန်မှာ အင်မတန် ကြည်ညိုတဲ့ သဒ္ဓါတရားဖြစ်ကာ တရားဓမ္မကို သေသေချာချာ စူးစိုက်ပြီး နာယူပါတယ်။ အဲဒီ တရားပွဲမှာ ဘုရားရှင်ဟာ ရဋ္ဌပါလသူဌေးသားအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဟောတယ်လို့ ပြောရလောက်အောင် တိုတိုကျဉ်းကျဉ်း လိုရင်းဖြစ်တဲ့ တရားအကျဉ်းချုပ် ဓမ္မုဒ္ဒေသလေးပါး တရားကို ဟောကြားပေးတော်မူပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့ တရားတော်ကို ပရိသတ်အားလုံးက ကျေနပ်လက်ခံကြပါတယ်။ နှစ်သက် သဘောကျကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ရဋ္ဌပါလလောက်တော့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သဘောပေါက်ကြပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တရားဆုံးချိန်မှာ ပရိသတ်အားလုံး အလျှိုအလျှိုကိုယ့်အိမ်ကိုသာ ကိုယ်ပြန်သွားကြလို့ပါပဲ။ ဒီတရားတွေကို တိတိကျကျ လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ ရဟန်းပြုကာကျင့်ကြံမယ်လို့ တစ်ယောက်မှ လျှောက်ထားကြတာ မတွေ့ရလို့ပါ။

သူဌေးသား ရဋ္ဌပါလကတော့ တရားနာပြီးချိန်မှာ အသေအချာ စဉ်းစားပါတယ်။

“ငါဟာ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူတဲ့ တရားတော်ကို ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ သိရပြီ၊ လူ့ဘောင်လူ့လောကမှာနေပြီး သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ စင်ကြယ်ပြည့်စုံတဲ့ အကျင့်မြတ်ကိုကျင့်ဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းတယ်၊ လူဝတ်ကြောင်ကိုစွန့်လွှတ်ပြီး ရဟန်းပြုရရင် ကောင်းမယ်”

လို့ ကြံစည်တွေးတောပါတယ်။

ရဟန်းပြုခွင့်တောင်း

တရားဓမ္မကို နာကြားလိုက်ရတဲ့ ရဋ္ဌပါလဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားတော်ကို သိပ်ကို သဘောကျ ကြည်ညိုသွားပါတယ်။ မူလက ရှိနှင့်နေတဲ့ အသိအမြင်တွေလည်း ပြောင်းလဲသွားပါတယ်။ လူ့လောကမှာ ခါတိုင်းလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ပျော်စရာလောကလို့လည်း မမြင်တော့ပါဘူး။

“တရားကျင့်ချင်တယ်၊ ရဟန်းပြုချင်တယ်” ဆိုတဲ့ စိတ်ကသာ သူ့ကို လွှမ်းမိုးနေပါတယ်။

တရားနာပရိသတ်တွေ ရှင်းသွားချိန်မှာ ဘုရားရှင်ထံ သွားပြီး ရဟန်းပြုခွင့် တောင်းပါတယ်။ မိဘခွင့်မပြုသူကို ရဟန်းပြုခွင့် မပေးတာမို့ မိဘများရဲ့ သဘောတူညီမှုကို အရင်ဆုံးရယူဖို့ ဘုရားရှင်က အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်။ မိဘများထံ ခွင့်ပန်ခိုင်းပါတယ်။

မိဘများက ခွင့်မပြု

တရားဓမ္မကျင့်ဖို့ ရဟန်းပြုတဲ့ အလုပ်ဟာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရဋ္ဌပါလရဲ့ မိဘများကတော့ သားရဲ့ဆန္ဒကို

မလိုက်လျောနိုင်ကြပါဘူး။ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ချစ်လွန်းတဲ့ သားမို့ပါ။ သားချစ်နဲ့ မခွဲနိုင်ကြလို့ပါ။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာကြီးတွေ ဒကာမကြီးတွေနဲ့ ကွာတယ်နော်။ သူတို့ကတော့ သားတွေကို ရဟန်းဝတ်စေချင်ကြတယ်။ သားတွေ ရဟန်းတက်ရင် “တစ်သက်လုံး ပြန်မထွက်ရင် ကောင်းမယ်၊ အရှင်ဘုရား လူမထွက်အောင် တရားဟောပါ” လို့ပဲ ပြောကြတာ ကြားရတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဝတ်ခိုင်းတာလဲ” လို့ မေးကြည့်လိုက်ရင် “ပြောမရ ဆိုမရလို့ ဘုရား၊ ဆိုးနေ မိုက်နေလို့ ဘုရား” လို့ ပြောကြတယ်။ ဆိုးတဲ့သားမို့ ရဟန်းဝတ်ခိုင်းတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်နော်။ လိမ္မာတဲ့သားဆိုရင်တော့ သားရဟန်းက ပျော်ပါတယ် ဆိုရင်တောင် မထွက်သေးဘူးလား၊ မထွက်သေးဘူးလားနဲ့ လာလာထွက်ခိုင်းနေကြတယ်။

အခု ရဋ္ဌပါလရဲ့ မိဘများကလည်း လိမ္မာတဲ့သားမို့ ထင်ပါတယ်။ မိဘတွေက ရဟန်းမပြုစေချင်

ကြဘူး။ အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲနဲ့ သာသနာ့ဘောင်မှာ ပင်ပန်းနေမှာကို မကြည့်ရက်ကြဘူး။ မတတ်သာလို့ သေကွဲကွဲရင်သာ ရှိမယ်။ ရှင်ကွဲတော့ မကွဲပါရစေနဲ့လို့ သားကို ရဟန်းပြုခွင့် မပေးကြပါဘူး။

အမြင်ချင်းမတူ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ဒီနေရာမှာ ရဋ္ဌပါလနဲ့ သူ့မိဘများ အမြင်မတူကြတာကို သတိထားကြည့်လိုက်ပါ။ မိဘတွေကတော့ သားကိုချစ်တာ တစ်ခုပဲ မြင်ကြပါတယ်။ တရား မမြင်နိုင်ကြပါဘူး။ သားဖြစ်သူက မိဘတွေကို မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်ပါတယ်။ တရားနာပြီးချိန်မှာ မိဘကို ချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ တရားဓမ္မ ဘယ်ဟာကို အလေးပေးသင့်တယ်ဆိုတာ သူ သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ အရင်လို အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ အသက်ရှင်နေတဲ့ ရဋ္ဌပါလ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

တရားမနာခင်က ရဋ္ဌပါလနဲ့ တရားနာပြီး ရဋ္ဌပါလဟာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပေမယ့် အသိအမြင်က လုံးလုံးကြီးကို ပြောင်းလဲသွားတာပါ။

ဘဝရဲ့ အမှန်တရားကို သိမြင်သွားတဲ့ ရဋ္ဌပါလဟာ အချစ်ထက် အရေးကြီးတာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတာပါ။ ဒါကြောင့် မိဘများကို ချစ်ပေမယ့် ရဟန်းပြုချင်ပါတယ်။ စင်ကြယ်ပြည့်စုံတဲ့ အကျင့်မြတ်ကို အနှောင်အဖွဲ့ ကင်းကင်းနဲ့ လွတ်လပ်စွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ချင်ပါတယ်။

အသာတကြည် ခွင့်တောင်းလို့ ခွင့်ပြုချက် မရတဲ့ အဆုံးမှာ အစာမစား၊ ရေမသောက်၊ အစာငတ်ခံဆန္ဒပြနေလိုက်ပါတယ်။ မြေပေါ်မှာပဲ တုံးလုံးလှဲပြီး အိပ်နေလိုက်ပါတယ်။ အသက်သေချင် သေသွားပါစေ၊ ရဟန်းပြုခွင့် မရမချင်း မထတော့ဘူးလို့ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ တင်းခံနေပါတော့တယ်။

သဘောတူညီချက်ရလျှင် ရဋ္ဌပါလရဲ့ မိဘတွေဟာ သားကို အရာရာမှာ လိုက်လျောခဲ့ကြတဲ့သူတွေပါ။ ဘယ်ကိစ္စမဆို သားသဘော၊ သားစိတ်ကြိုက် လိုက်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေပါ။ တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ သားလိုရော သမီးလိုရော

မြေးလိုရော အမျိုးမျိုးကို စုပုံပြီး ချစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ မခွဲချင်လွန်းလို့သာ ရဟန်းပြုခွင့် မပေးနိုင်ကြတာပါ။

ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ကိုယ့်သားသမီး တစ်ယောက် ကိုယ့်ကြောင့် သေသွားတာမျိုး ဘယ်မိဘမှ မပြုရက်ကြပါဘူး။ စားပါ သောက်ပါလို့ အတန်တန် ပြောပေမယ့် ဘယ်သူပြောပြော မရတဲ့အဆုံးမှာ သားအလိုကို လိုက်ပြီး ခွင့်ပြုလိုက်ကြပါတယ်။ ရဟန်းပြုပြီးတဲ့နောက် မိဘများကို အတွေ့ခံပါ့မယ်လို့ ကတိစကား တောင်းပြီး ရဟန်းပြုခွင့် ပေးလိုက်ကြပါတယ်။

မိဘများရဲ့ သဘောတူညီချက်ရတာနဲ့ လေးရက်ငါးရက်လောက် အစာမစားလို့ အားပြတ်နေတဲ့ ရဋ္ဌပါလဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံကို သွားပါတယ်။ ခွင့်ရပြီဖြစ်ပါကြောင်း လျှောက်ထားပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားကလည်း ချက်ချင်း စီစဉ်ပေးလို့ ရဋ္ဌပါလဟာ ရှင်အဖြစ် ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပါတော့တယ်။ ရဟန်းပြုပြီး ဆယ့်ငါးရက်လောက် ရှိချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည်ကို ပြန်ကြွတော်မူ

တဲ့အခါ အရှင်ရဋ္ဌပါလလည်း မြတ်စွာဘုရားနောက်ကို လိုက်ပါသွားပါတယ်။

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်ရဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်မှာ တစ်ပါးတည်း ကြိုးစားပြီး တရားကျင့်တဲ့အတွက် မကြာခင်မှာပဲ အရှင်ရဋ္ဌပါလဟာ လိုချင် ရချင်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တွေကို ရရှိသွားပါတယ်။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်များထဲ တစ်ပါးအပါအဝင် ရဟန္တာအရှင်မြတ်ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကောရဗျမင်းနှင့်တွေ့ဆုံ ရဟန်းကိစ္စပြီးလို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်စုံပြီးချိန်မှာ အရှင်ရဋ္ဌပါလဟာ မိဘများ ဖူးတွေ့နိုင်ဖို့အတွက် ထုလ္လကောဋ္ဌိကရွာကြီးကို ပြန်ကြွလာတာပါ။ ဘုရားရှင်ထံ ခွင့်ပန်ပြီးမှ ပြန်ကြွလာတာပါ။ ဒါပေမယ့် မိဘအိမ်မှာ သီတင်းမသုံးဘဲ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်တဲ့ မင်းဥယျာဉ်မှာ သီတင်းသုံးပါတယ်။

ကောရဗျမင်းကလည်း အရှင်ရဋ္ဌပါလရဲ့ သတင်းတွေကို ကြားကတည်းက တွေ့ချင်နေပါတယ်။ ရဟန်းပြု

သွားရတဲ့ အကြောင်းကို မေးမြန်းချင်ပါတယ်။ အခုဥယျာဉ်တော်မှာ သီတင်းသုံးနေတယ် လို့ ကြားတဲ့အခါ ချက်ချင်းပဲ သွားရောက်ဖူးမျှော်ပါတယ်။ စိတ်ထဲ မတင်မကျ ဖြစ်နေတာတွေကို တင်ပြလျှောက်ထားပြီး "အရှင်ဘုရား၊ ဘယ်အကျိုးထူးကို သိမြင်လို့ ရဟန်းပြုတာပါလဲ၊ ချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ လူ့ဘောင်လူ့လောကကို စွန့်ခွာပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရဟန်းပြုရတာပါလဲ" လို့ မေးမြန်းလျှောက်ထားပါတော့တယ်။

အကျဉ်းချုပ်တရားပြန်ဟော ကောရဗျမင်းရဲ့ မေးခွန်းကို အခြေခံပြီးတော့ အရှင်ရဋ္ဌပါလဟာ သူသဘောပေါက် နားလည်ခဲ့တဲ့ ဓမ္မုဒ္ဒေသလေးပါးဆိုတဲ့ တရားအကျဉ်းချုပ်လေးပါးကို ပြန်လည် ဟောပြောပြပါတယ်။

ဓမ္မုဒ္ဒေသလေးပါးဟာ လူ့ဘဝကို စစ်တမ်းထုတ်ထားတဲ့ တရားလို့ ပြောရမှာပါ။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဘဝကို ရှုမြင်သုံးသပ်ထားတဲ့ အမြင်ပါ။ အလုံးစုံကို အကုန်သိတဲ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်

တော်နဲ့ ဆင်ခြင်ကြည့်ပြီးတော့မှ လူ့ဘဝသည် ဒီလိုဒီလိုရှိတယ်၊ ဒီလို သဘောတရားတွေ ရှိနေတယ်၊ ဒီအခြေအနေ ရှိတယ်၊ ဟောဒီ လူ့ဘဝမှာ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ နေထိုင်ရမယ်၊ ဘယ်လိုကျင့်ကြံရမယ်၊ ဘယ်လိုနှလုံးသွင်းရမယ် ဆိုတာတွေကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် တိတိကျကျ တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ သိမြင်ရအောင် အကျဉ်းချုပ်အနေနဲ့ ဟောပြထားတဲ့ တရားတော်ပါ။

အဲဒီတရားဟာ အရှင်ရဋ္ဌပါလအတွက် အမြဲတမ်းနှလုံးသွင်းထားတဲ့ တရားပါ။ သူနားလည် သဘောပေါက်ထားတဲ့ တရားပါ။ သူသဘောပေါက်သလို ကောရဗျမင်းကြီးက သဘောမပေါက်ပါဘူး။ နားမလည်ပါဘူး။ တရားသိတဲ့သူနဲ့ တရားမသိတဲ့သူ အမြင်ချင်းက မတူကြပါဘူး။ ရည်ရွယ်ချက်ချင်းလည်း မတူကြပါဘူး။ ခံယူချက်ချင်းလည်း မတူကြပါဘူး။ နှလုံးသွင်းပုံချင်းလည်း မတူကြပါဘူး။ နေပုံထိုင်ပုံလည်း မတူကြပါဘူး။

ဒါကြောင့် ကောရဗျမင်းကြီးဟာ အရှင်ရဋ္ဌပါလကို အသက်အရွယ် ငယ်ငယ်နဲ့ ချမ်းသာသုခတွေ ခံစား

ရမယ့် အချိန်အခါမှာ ချမ်းသာသုခတွေ စွန့်ခွာပြီး တရားဓမ္မတွေကို ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတာကို အံ့ဩနေပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို အသိအမြင်တွေ ပြောင်းလဲသွားတာလဲလို့ သိချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြနေပါတယ်။ သိချင်နေတဲ့ မင်းကြီးကို အသိမှန်ရအောင် အရှင်ရဋ္ဌပါလက ပြန်ဟောပြတဲ့ တရားပါ။ ဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်လည်း နားလည်သင့်တယ်၊ သဘောပေါက်သင့်တယ်လို့ ဘုန်းကြီး နှလုံးသွင်းပါတယ်။

ဒီတရားဟာ လူတိုင်းလူတိုင်း သိထားရမယ့် တရားပါ။ ကိုယ်ရတဲ့ဘဝမှာ ဘယ်အခြေအနေ ရှိပါတယ် ဆိုတာကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စစ်တမ်းထုတ်ကြည့်ကြဖို့ ကောင်းတဲ့ တရားပါ။ များလည်း မများပါဘူး။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ အကျဉ်းချုပ် ဆိုတဲ့အတိုင်း အားလုံးပေါင်းကာမှ တရားစကား လေးခွန်းတည်း ပါပါတယ်။

D

tkao ruif;wb0

ပထမဆုံး ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဘာမိန့်ကြားသလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်ပါ။ အရှင်ရဋ္ဌပါလ အတွေးအမြင် ပြောင်းသွားအောင်၊ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေ ပြောင်းသွားအောင် ဘာတွေများ ဟောလိုက်တာလဲဆိုတော့ –

“ဥပနီယျတိ လောကော အဒ္ဓုဝေါ။”

လောကော–လောကထဲမှာရှိနေတဲ့ လူအပေါင်းကို၊ **ဥပနီယျတိ** – ဇရာ ဗျာဓိ က မရဏဆီကို ပို့ဆောင်

၏။ **အဒ္ဓုဝေါ** – ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာမှ မြဲတယ်၊ ခိုင်တယ်၊ တည်တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူးလို့ ဟောကြားလိုက်တာပါ။ လောကထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူအားလုံးကို ရည်ညွှန်းတာပါ။ လူတိုင်း လူတိုင်းကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတဲ့စကားပါ။

သူသူငါငါ လူ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြတဲ့ လူအပေါင်းကို ဇရာ ဗျာဓိ က မရဏဆီသို့ ပို့နေတယ်။ အိုခြင်း ဇရာတရား၊ နာခြင်း ဗျာဓိတရားက သေခြင်း မရဏဆီကို ပို့နေတယ်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါရဲ့ ခန္ဓာ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မြဲခိုင်တည်တယ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူးတဲ့။

ဘုန်းကြီးတို့ ရထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က သုံးသပ်ပြတဲ့ စကားတော်ပါ။ စစ်တမ်းထုတ်ပြတဲ့ စကားတော်ပါ။ ဒါကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြရပါမယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မှတ်ရလွယ်သွားအောင် လင်္ကာလေးနဲ့ မှတ်ထားလိုက်ပါ။

**** အို, နာ, သေတို့ ဆောင်ယူလို့ ငါတို့ မမြဲပါတကား။***

ဘုန်းကြီးတို့ လူသားတွေကို မရဏဆီကို ပို့နေတယ်။ သေခြင်းတရားဆီကို ပို့နေတယ်။ ဘယ်သူက ပို့နေတာလဲလို့ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဇရာနဲ့ ဗျာဓိက ပို့နေတာပါ။ ဇရာဆိုတာသည် အိုခြင်းတရား၊ ဗျာဓိဆိုတာသည် နာခြင်းတရားပါ။ အဲဒီတော့ လူတိုင်းလူတိုင်းကို သေခြင်းတရားဆီ ဘယ်သူပို့နေတာလဲ။ ဘယ်သူက သေခိုင်းနေတာလဲ။ ဘဝတစ်ခု ရထားတဲ့သူမှန်သမျှ ဒီဘဝ ကိုယ်ရထားတဲ့ ဘဝကို မြတ်နိုးတွယ်တာခင်မင်တယ်။ ဘယ်သူမှ မသေချင်ပါဘူး။ သေခြင်းတရားဆီကို မသွားချင်ကြပါဘူး။

မသွားချင်ဘဲ သွားနေရတယ်။ မရောက်ချင်ဘဲ ရောက်နေရတယ်။ သေခြင်းတရားဆီကို ပို့ဆောင် နေတဲ့ လက်သည်တရားခံ နှစ်ယောက်ကို မြတ်စွာ ဘုရားက အတိအကျ ညွှန်ပြပါတယ်။ ဇရာနဲ့ ဗျာဓိဆိုတဲ့ အိုခြင်းနဲ့ နာခြင်းပါလို့ ညွှန်ပြတော်မူ ပါတယ်။

ဘဝထဲမှာ ဘာတွေပါလာ အဲဒီတော့ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရလာလို့ရှိရင် ဒီဘဝထဲ ဘာရှိသလဲ၊ ငါတို့ ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားတဲ့

ဘဝမှာ ဘာတွေများ ပါလာသလဲလို့ ပြန်တွက်ကြည့်သင့်ပါတယ်။ ဘဝထဲမှာ ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိ မရဏတွေ ပါလာတာ အသေအချာပါပဲ။

ကလလရေကြည် ခေါ်တဲ့ သန္ဓေသားအဖြစ်နဲ့ အမိဝမ်းခေါင်း စတင်ကိန်းအောင်းတာဟာ ဘဝတစ်ခု အစပြုတဲ့ ဇာတိပါ။ အမိဝမ်းက ကျွတ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး တရွေ့ရွေ့နဲ့ တိုးဝင် နေ့စဉ်သွားနေတာဟာ ဇရာဆိုတဲ့ အိုခြင်းတရားဆီကိုပါ။ ဇရာကနေ ဘယ်ဆီကို သွားပြန်တုန်းဆိုတော့ ဗျာဓိဆီကို သွားပါတယ်။ အိုခြင်းကနေ နာခြင်းဆီကို သွားပါတယ်။ နာခြင်းကနေ သေခြင်းဆီကို သွားပြန်ပါတယ်။ အဆင့်ဆင့် လက်ဆင့်ကမ်းသွားတာပါ။

ဘဝတစ်ခု ခန္ဓာတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဒီဘဝမှာ၊ ရရှိထားတဲ့ ဒီဘဝမှာ ဘာတွေ ပါဝင်လဲလို့ စစ်တမ်းထုတ်ရင် ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိ မရဏဆိုတာပဲ ရှိပါတယ်။ မအိုချင်လို့ မရပါဘူး။ မနာချင်လို့ မရပါဘူး။ မသေချင်လို့ မရပါဘူး။ ဒါဟာ ဘဝရဲ့ အခြေခံသဘောပါပဲ။

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ အို, နာ, သေဆိုတာ ရှိတယ်။ ဒီ အို, နာ, သေ ဆိုတဲ့ သဘောတရားကို ပြန်ပြီးတော့ မြင်ယောင်မိအောင်၊ ကိုယ့်အသိထဲ ရောက်သွားအောင် မြတ်စွာဘုရားက အသိတစ်ခု ထည့်ပေးလိုက်တာပါ။

လူတိုင်းလူတိုင်း သိနိုင် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားဟာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်တရားနာတဲ့ အချိန်အခါမှာ တရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတ ဘာတစ်ခုမှ မရှိသေးပါဘူး။ တရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခြေခံသဘောတရား ဘာတစ်ခုမှ မရှိသေးပါဘူး။ ဘာမှမသိသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မြတ်စွာဘုရား ဘယ်က စဟောလိုက်သလဲဆိုတာ ကြည့်ပါ။ အို, နာ, သေ တရားက စဟောလိုက်တာပါ။

အို, နာ, သေ တရားဆိုတာဟာ လူနဲ့ နီးကပ်နေပါတယ်။ လူနဲ့ နီးစပ်ပါတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်း သိနိုင်တဲ့ တရားပါ။ လူတိုင်းလူတိုင်း မလွဲမသွေကြုံတွေ့ရမယ့် တရားပါ။ လူကြီးတွေကို ပြောလိုက်ရင်လည်း အို, နာ, သေ တရားရှိတာကို သဘော

ပေါက်ပါတယ်။ လူငယ်တွေကို ပြောလိုက်ရင်လည်း အိုရမှာ နာရမှာ သေရမှာလို့ နားမလည်တဲ့သူ မရှိပါဘူး။ လူတိုင်းလူတိုင်းနဲ့ ဆက်ဆံနေတဲ့တရား၊ ဆက်စပ်နေတဲ့ တရားပါ။ ရှိနေတဲ့ ဒီသဘောတရားလေးကို သိစေဖို့ မြတ်စွာဘုရားက မီးမောင်းထိုးပြလိုက်တာပါ။

အရှိတရားကို သိထားသင့် အို၊ နာ၊ သေ တရားဆိုတာ လူသားတိုင်းရဲ့ အရှိတရားပါ။ သူ့မှာလည်း ရှိတယ်။ ကိုယ့်မှာလည်း ရှိတယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ရှိပါတယ်။ လူတွေသည် ဘယ်လမ်းသွားနေလဲဆိုတော့ လူတွေ သွားနေတဲ့ လမ်းကြောင်း၊ လူတွေ ဖြတ်သန်းသွားနေတဲ့ နေရာသည် ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိ မရဏ မှတ်တိုင်တွေကိုပါ။ ဘဝ တစ်ခုရဲ့ လမ်းဆုံး၊ ဘဝတစ်ခုရဲ့ ခရီးဆုံးသည် မရဏ သေခြင်းတရားမှာပဲ ဆုံးရမယ်။ ဘယ်လောက် ပြည့်စုံ ပြည့်စုံ နိဂုံးချုပ်တော့ မရဏမှာပဲ ချုပ်ရပါတယ်။ ပညာတွေ ဘယ်လောက် သင်ထားသင်ထား၊ ဘယ်လောက်ပဲ တတ်တတ်၊ နိဂုံးချုပ် နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီပညာရှင်တွေဟာလည်း မရဏ သေခြင်းမှာပဲ အဆုံးသတ်ကြရပါ

တယ်။ အဲဒီ သဘောတရားလေးကို မမေ့ဖို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောပြလိုက်တာပါ။

မကြားချင်ဆုံး စကားလုံးများ ရဋ္ဌပါလ အမျိုးကောင်းသားဟာ သိပ်ချမ်းသာပါတယ်။ ကုဋေပေါင်းများစွာ ချမ်းသာပါတယ်။ တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ မိဘတွေ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက အကုန်လုံး အလိုလိုက်ထားကြပါတယ်။ ဖြစ်ချင်တာ အကုန်ဖြစ်၊ လုပ်ချင်တာ အကုန်လုပ်လို့ ရပါတယ်။ လောကမှာ မျက်နှာမငယ်ရပါဘူး။ အဲဒီလို အဆင်ပြေပြေ နေရတဲ့ အခြေအနေမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသိအမြင်၊ လူတိုင်းရဲ့ အသိအမြင်ထဲမှာ အိုခြင်းတရား၊ နာခြင်းတရား၊ သေခြင်းတရားတွေကို အမြဲတမ်း မေ့ထားချင်ကြပါတယ်။ အို – ဆိုတဲ့စကား၊ နာ – ဆိုတဲ့ စကား မကြားချင်ကြပါဘူး။ သေ – ဆိုတဲ့ စကားကိုဆို ပိုလို့တောင် မကြားချင်ကြပါဘူး။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း တရား၊ ကိုယ်ချစ်ခင်နှစ်သက်တဲ့ သူတွေရဲ့ အို၊ နာ၊

သေ တရားတွေရဲ့ အကြောင်းကိုတော့ မကြားချင်ကြ၊ နှလုံးမသွင်းချင်ကြပါဘူး။

ကိုယ်နဲ့ တိုက်ရိုက် မပတ်သက်တဲ့ အို၊ နာ၊ သေ တရားရဲ့ အကြောင်းဆိုရင်တော့ ကြားလည်း ကြောက်ရမှန်း မသိပါဘူး။ သံဝေဂ ရရကောင်းမှန်း မသိကြပါဘူး။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရားဟာ ကိုယ်နဲ့ မသက်ဆိုင်သလိုလို၊ သူများတွေနဲ့သာ သက်ဆိုင်သလိုလို နှလုံးသွင်းပြီး မေ့လျော့နေကြပါတယ်။

ဒီတရားတွေဟာ ကိုယ်မကြားချင်ပေမယ့် ကြားနေရပါလိမ့်မယ်။ မေ့ထားချင်ပေမယ့် မေ့ထားလို့ မရပါဘူး။ ဒီအရှိတရားတွေဟာ ကြုံကို ကြုံကြ၊ တွေ့ကို တွေ့ကြရမှာပါ။ လောကမှာနေသူ မှန်သမျှ မအိုတဲ့လူလည်း မရှိ၊ မနာတဲ့လူလည်း မရှိ၊ မသေတဲ့လူလည်း မရှိဘူးဆိုတာ အားလုံးအသိပါ။

တကယ်အရှိတရားကို မြတ်စွာဘုရားသည် အသိတရားနဲ့ ကြည့်ခိုင်းတာပါ။ အို၊ နာ၊ သေတရား ဆိုတာ မကင်းနိုင်တဲ့ တရားပါ။ လူတိုင်းမြင်တွေ့နေ

တဲ့ တရားပါ။ မြင်တော့မြင်တယ်။ ကိုယ့်အသိထဲကို မရောက်ကြပါဘူး။ ကိုယ့်အသိထဲကိုသာ "အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရားဆိုတာ တကယ်ရှိပါလား" ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်လေး ဝင်သွားရင် သိပ်ကောင်းသွားပါတယ်။ "ဘာတစ်ခုမှ မမြဲပါလား" ဆိုတဲ့ အသိလေးဝင်သွားရင် သာမန်အသိကနေ အသိအမြင်တွေ ပြောင်းသွားပါတယ်။

မမြဲတာသေချာ မမြဲခြင်း သဘောတရားကို ထင်ထင်ရှားရှား သိနိုင်ဖို့အတွက် အရှင်မြတ်က ကောရဗျမင်းကြီးကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါတယ်။

> "မင်းကြီး၊ သင်မင်းကြီးရဲ့ ခန္ဓာကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပါ။ သင်မင်းကြီးရဲ့ ခန္ဓာဖြစ်စဉ် သင်မင်းကြီးရဲ့ ဘဝလမ်းစဉ်သည် အို, နာ, သေ လမ်းစဉ်ကို သွားနေပါတယ်။ မင်းကြီးရဲ့ အသက်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်အရွယ်လောက်က ဆင်စီး၊ မြင်းစီး အတတ်တွေကို သင်ယူတတ်မြောက်ပြီးလို့ အားခွန်ဗလတွေ ပြည့်စုံနေပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ ဒီအသက် ဒီအရွယ်မှာ

> ရှေးကလို ခွန်အားတွေ အင်အားတွေ ရှိပါသေးသလား။ စစ်မြေပြင်မှာ အောင်ပွဲဆင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေ ရှိပါသေးသလား"

လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

ကောရဗျမင်းဟာ အသက်အရွယ်တွေ ကြီးရင့်လို့ အိုမင်းနေပါပြီ။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့ပါဘူး။ ဇရာရဲ့ ထုထောင်းရိုက်နှက်မှုကြောင့် ခြေတစ်လှမ်း တစ်လှမ်းကိုတောင် အနိုင်နိုင် သယ်နေရတာပါ။ ဒါကြောင့် အဖြစ်မှန်ကို ရိုးသားစွာပဲ ပြန်လည်လျှောက်ထားပါတယ်။

> "အရှင်ဘုရား၊ ယခုအခါ တပည့်တော်ဟာ အိုမင်းကြီးမြင့် အရွယ်ရင့်နေပါပြီ။ နောက်ဆုံးအရွယ်ကို ရောက်လို့ အသက်ရှစ်ဆယ် ရှိနေပါပြီ။ တစ်ခါတစ်လေမှာ ခြေလှမ်းတောင် မမှန်တော့ပါဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို မသန်စွမ်းတော့ပါဘူး"

လို့ လျှောက်ထားပါတယ်။

> "မင်းကြီး သင့်ရဲ့ ခန္ဓာလမ်းစဉ်ကို သင်မြင်ပြီမဟုတ်ပါလား။ ဒါကို ရည်ရွယ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင်က မတည်မြဲဘူးလို့ ဟောတော်မူတာပါ။ ဒီသဘောတွေကို ကြိုတင်တွေ့မြင်လို့ ကျွန်ုပ် ရဟန်းပြုတာပါ"

လို့ အရှင်မြတ်က မိန့်ကြားပါတယ်။

အိုခြင်းတရား၊ နာခြင်းတရား၊ သေခြင်းတရားတွေ နှိပ်စက်လို့ ခန္ဓာကြီး မမြဲတဲ့အကြောင်း၊ ရထားတဲ့ ဘဝ မတည်မြဲတဲ့ အကြောင်းကို အရှင်ရဋ္ဌပါလဟာ သူမြင်သလို မြင်စေဖို့ မင်းကြီးကို ဟောပေးနေတာပါ။ သူသိသလို သိစေချင်လို့ ပြောပေးနေတာပါ။ လောကထဲမှာ ဘယ်အရာမှ မမြဲတာက သေချာတဲ့ သဘောတရားပါပဲ။

အို, နာ, သေတို့ လွတ်ချင်လို့ အသိဉာဏ် ရှိကြတဲ့ သူတော်ကောင်းများ တရားဓမ္မကျင့်တယ်၊ တရားရှာတယ် ဆိုတာသည် အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတွေကနေ လွတ်ချင်လို့ပါ။

တစ်နည်းပြောရရင် မအိုချင်လို့ တရားရှာတာပါ။ မနာချင်လို့၊ မသေချင်လို့ တရားရှာတာပါ။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်ကိုလည်း ဘုန်းကြီး မေးကြည့်ချင်ပါတယ်။ အိုချင်လားဆိုရင် ဘယ်လို ဖြေမလဲ။ မအိုချင်ဘူးလို့သာ ဖြေကြပါလိမ့်မယ်။ နာချင်လား၊ သေချင်လား ဆိုရင်လည်း မနာချင် မသေချင်ဘူးလို့ပဲ ဖြေကြပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ ဘာရှာရမလဲ၊ တရားရှာရမယ်။ အို, နာ, သေ လွတ်တဲ့ တရားရှာရမယ်။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရားတွေကို ပြန်အာရုံပြုပြီး "ဟုတ်ပါလား၊ ဒီသဘောတရားတွေ ရှိတယ်၊ ငါသည် ကျိန်းသေ ဧကန် အိုရမယ်၊ နာရမယ်၊ သေရမယ်၊ မလွဲဧကန် အိုခြင်း တရား၊ နာခြင်းတရား၊ သေခြင်းတရားနဲ့ တွေ့ကြုံရမယ်" လို့ သဘောပေါက် နားလည်အောင် အကျဉ်းချုပ်တရား တစ်ပါးအနေနဲ့ မှတ်သားထားရမှာပါ။

အို, နာ, သေ တရားတွေက လွတ်မြောက်ချင် ရင် တရားဓမ္မတွေကို ရှာရမယ်။ တရားဓမ္မတွေကို

ကျင့်ကြံအားထုတ်ရပါမယ်။ ဒါကြောင့် ရဋ္ဌပါလဟာ မိဘတွေက အတန်တန် တားတဲ့ကြားက၊ ဆွေမျိုးသားချင်း အပေါင်းအသင်းတွေက အတန်တန် တားတဲ့ကြားကနေ အိမ်ရာတည်ထောင် လူ့ဘောင်ကို စွန့်ပြီး ရဟန်းဘဝကို ကူးပြောင်းသွားပါတယ်။ တရားဓမ္မတွေကို ကျင့်ကြံ အားထုတ်ပါတယ်။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရား တွေက လွတ်ချင်လို့ပါ။

ဘဝရယာ ကောင်းတာမပါ ဘဝစစ်တမ်း ထုတ်ကြည့် လိုက်တဲ့ချိန်ခါမှာ အိုရ တာလည်း ဒုက္ခ၊ နာရတာလည်း ဒုက္ခ၊ သေရတာ လည်း ဒုက္ခ ဆိုတော့ ဒီဘဝသည် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ချမ်းသာတဲ့ ဘဝလား၊ ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝလား၊ ကောင်းတဲ့ ဘဝလား၊ မကောင်းတဲ့ ဘဝလား ဆိုတာ အထူး ပြောနေစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး။

ဘယ်လိုပဲ ကောင်းတယ်ပြောပြော၊ ဘယ်လောက် ပဲ ကောင်းတယ်ပြောပြော၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပြည့်စုံ ချမ်းသာတယ် ပြောပြောပေါ့။ အိုရတာလည်း ဆင်းရဲ

တယ်။ နာရတာလည်း ဆင်းရဲတယ်။ သေရတာလည်း ဆင်းရဲတယ် ဆိုတာ မငြင်းနိုင်ပါဘူး။

အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတရားတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်း ထားတဲ့ ဒီဘဝဟာ ဒုက္ခဘဝ၊ ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝဆိုတာ သိစေချင်လို့၊ အသိဉာဏ်လေး ရစေချင်လို့ ဘုရားရှင်က ဟောလိုက်တာပါ။ သိပြီးသား တရားပါ။ လူတိုင်း လူတိုင်းနဲ့လည်း ရင်းနှီးပြီးသား တရားပါ။ ရင်းတော့ ရင်းနှီးတယ်။ သိတော့ သိတယ်။ ကိုယ်က မေ့ထား ပါတယ်။

မမေ့ရမယ့် တရား၊ အမြဲအမှတ်ရနေရမယ့် တရားကို ခေါင်းထဲ အတွေးထဲ ရောက်လာတာတောင် ဖျောက်ဖျက်လိုက်ကြတာဟာ အမှားကြီး မှားပါတယ်။

D

t;uk&rb0

ဘုရားရှင်ဟောတော်မူတဲ့ နောက် ဓမ္မဒွေ့သ တစ်ပါးကတော့ –

"အတာဏော လောကော အနဘိဿရော။"

လောကော – လောကထဲမှာရှိတဲ့ လူအပေါင်းသည်၊ **အတာဏော** – စောင့်ရှောက်သူ ကင်းမဲ့ပါပေ၏၊ **အနဘိဿရော** – ကိုးကွယ်ရာလည်း မဲ့ကြပါကုန်၏။

ဘဝရဲ့ အဖြစ်မှန်၊ ဘဝရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို ဘုရားရှင်က သုံးသပ်ပြတာပါ။ ဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်

ထားတဲ့ လူသားတွေမှာ စောင့်ရှောက်သူ ကင်းမဲ့ပါတယ်။ အစောင့်အရှောက် မရှိဘူး၊ မလုံခြုံဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။ **အတာဏော** – စောင့်ရှောက်သူ ကင်းမဲ့ပါပေ၏၊ **အနဘိဿရော** – ကိုးကွယ်အားထားရာလည်း ကင်းမဲ့ပါပေ၏။ အားလုံး နှလုံးသွင်းနိုင်အောင် မှတ်ထားလိုက်ပါ။

_* အားကိုးမှီရာ အားထားရာ_
_ဘာမှ မရှိပါတကား။_

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ လုံခြုံတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ချင်ကြပါတယ်။ သို့သော်လည်းပဲ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှ မလုံခြုံပါဘူး။ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူသူကိုယ်ကိုယ် အားလုံးသော သတ္တဝါ လူသားမှန်သမျှမှာ စောင့်ရှောက်မယ့်သူ ကင်းမဲ့နေကြပါတယ်။ အစောင့်အရှောက် ကင်းမဲ့နေပါတယ်။

ဘယ်လိုမှ မလုံခြုံ ကောရဗျမင်းကြီးကို ဒီစကား ပြောရတာ နည်းနည်းတော့ အားနာစရာကောင်းပါတယ်။ ဘုရားဟောတရားကို

အရှင်ရဋ္ဌပါလက ကောရဗျမင်းကို တစ်ဆင့်ပြန်ပြော နေတာပါ။ "မင်းကြီး သင်မင်းကြီးမှာ စောင့်ရှောက်သူ ကင်းမဲ့နေပါတယ်၊ ကိုးကွယ်ရာ ကင်းမဲ့နေပါတယ်" လို့ သူ့အသိအမြင်အတိုင်း တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချတဲ့ သဘောပါ။

တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတဲ့သူဆိုတာ အစောင့်အကြပ်တွေ အထပ်ထပ် ရှိပါတယ်။ ဆင်တပ် မြင်းတပ် ခြေလျင်တပ်တွေနဲ့ တပ်ပေါင်းများစွာ ထားရှိ ပိုင်ဆိုင်ပါတယ်။ နိုင်ငံကြီးတစ်ခုလုံးကို အစီအမံ ကောင်းကောင်းနဲ့ လုံခြုံအောင် စီမံထားပါတယ်။ ကင်းတပ်တွေ ချထားပါတယ်။ သူနေတဲ့ နေပြည်တော် ကို ကျုံးတွေ တံတိုင်းတွေနဲ့ ကာကွယ်ထားတယ်။ ဝန်းရံ ထားတယ်။ နန်းတော်ကြီးရဲ့ အတွင်းအပြင်မှာ လုံခြုံရေး တွေ အထပ်ထပ် ချထားပါတယ်။ လူစိမ်း ဘယ်သူမှ ဝင်လို့မရဘူး။ အခွင့်မရှိရင် မဝင်ရပါဘူး။ ကျုးကျော် ဝင်ရောက်လာမယ့် ဘေးအန္တရာယ်တွေကို ကာကွယ် ထားပါတယ်။ ဒီတော့ "အားကိုးရတဲ့သူတွေ ရှိတယ်၊ အစောင့်အရှောက်တွေ ရှိတယ်" လို့ပဲ သူမြင်မှာပါ။

ကိုယ်ရံတော်တွေ လက်နက်ကိုင်တပ်တွေက စောင့်ကြပ်နေလေတော့ အစောင့်အရှောက်တွေ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရှိနေပြီလို့ပဲ သူ သဘောပေါက်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘဝထဲမှာ နေကြတဲ့သူမှန်သမျှ အားကိုးအားထားရာ မရှိဘူး။ စောင့်ရှောက်တဲ့သူ မရှိပါဘူး။

အချင်းချင်း မကာယ်တင်နိုင် ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားတဲ့ သုတ္တန်တစ်ခု လှမ်းအာရုံပြုကြည့်တယ်။ အမာတာပုတ္တိကဘေးကြီး ကြုံလာရင် မိဘကလည်း သားသမီးကို မကယ်နိုင်၊ မစောင့်ရှောက်နိုင်ပါဘူး။ သားသမီးကလည်း မိဘကို မစောင့်ရှောက်နိုင်၊ မကယ်တင်နိုင်ပါဘူး။ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကို မကူညီ၊ မစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေး ဆိုတဲ့ ဘေးရန်အန္တရာယ်တွေ ရှိတယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားပါတယ်။

လောကထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရင် မိဘဟာ သားသမီးတို့ရဲ့ အားကိုးရာပါ။ အစစအရာရာ စားရေး ဝတ်ရေး နေရေး ပညာသင်ရေးကအစ လူမှုရေးအဆုံး သားသမီးတို့ဟာ မိဘကို အားကိုးကြပါတယ်။ ဒီသားသမီးတွေကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ပညာတွေ သင်ပေးပြီးလို့ အရွယ်ရောက်တဲ့ချိန်ခါမှာ မိဘတွေက အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာကြပြီဆိုရင် သားသမီးတွေကို ပြန်အားကိုးပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ သားတွေ သမီးတွေ ရှိတယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် အားရှိနေတာပါ။

သားသမီးကလည်း မိဘအားကိုးတယ်။ မိဘကလည်း သားသမီး အားကိုးတယ်။ မိဘကလည်း သားသမီးကို စောင့်ရှောက်ပေးတယ်။ သားသမီးကလည်း မိဘကို စောင့်ရှောက်ပေးတယ်လို့ပဲ မြင်နေကြပါတယ်။ သဘောပေါက်နေကြပါတယ်။ ဒါဟာ လောကအမြင် သာမန်အမြင်ပါ။

ဘုရားရှင်ရဲ့အမြင်နဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် မိဘကလည်း သားသမီးကို မကယ်နိုင်၊ သားသမီးကလည်း မိဘကို မကယ်နိုင်ပါဘူး။ မိဘကလည်း သားသမီးကို

မစောင့်ရှောက်နိုင်၊ သားသမီးကလည်း မိဘကို မစောင့်ရှောက်နိုင်ပါဘူး။ တကယ်တမ်း ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကို မကယ်နိုင်၊ မစောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါဘူး။ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေး ကြုံလာတဲ့အချိန်တွေမှာ ခွဲဝေမျှယူပေးလို့ မရပါဘူး။ တားဆီးကာကွယ်ပေးနိုင်စွမ်း ဘယ်သူ့မှာမှ မရှိပါဘူး။

အိုနာသေတွေ ကြုံလာချိန်မှာ အိုလာတဲ့ ချိန်ခါမှာ မိဘတွေကလည်း ကိုယ့်သားသမီးတွေ အသက်မကြီးပါစေနဲ့၊ မအိုပါစေနဲ့လို့ ပြောပေးလို့ မရပါဘူး။ သားသမီးတွေကလည်း ကိုယ့်မိဘတွေ အသက်ကြီးတဲ့အခါ အမေတို့ အဖေတို့ကို ချစ်လွန်းလို့ အမေတွေ အဖေတွေ မအိုပါစေနဲ့လို့ အိုဘေးက လွတ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူး။

နာဘေးကြုံလာတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခါတစ်လေ ဘုန်းကြီးတို့ မိဘတွေရဲ့အသံ ကြားရတယ်။ သားသမီးတွေများ ရောဂါခံစားနေရပြီ၊ ဒုက္ခ တစ်စုံတစ်ရာ ရောက်နေပြီဆိုရင် "ဒီဒုက္ခတွေကို ငါ့သားတွေ သမီးတွေ

မခံစားရပါစေနဲ့၊ ငါပဲ ခံစားလိုက်ချင်တယ်၊ ငါပဲ ယူလိုက်ချင်တယ်၊ ဒီအနာ ငါ့သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့” လို့ တောင်းဆိုပေမယ့် မရနိုင်ပါဘူး။ ဘာနဲ့မှ လဲယူလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ သားသမီးတွေလည်း ကိုယ့်မိဘတွေ ရောဂါဝေဒနာ နှိပ်စက်လို့ ဒုက္ခရောက်နေတာမြင်ရင် မကြည့်ရက်ဘူး၊ သနားတယ်။ “အဖေအမေတွေ ဒီလို ဒုက္ခ မရောက်ပါစေနဲ့၊ ဒီနာခြင်းတွေ ငါသာ ခံလိုက်ချင်တယ်၊ ငါသာ ယူလိုက်ချင်တယ်၊ ဒီအနာရောဂါတွေ ငါ့မှာသာ ဖြစ်ပါစေ” လို့ ဘယ်လိုပင် တောင်းတပေမယ့် လွှဲယူလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ မနာအောင် ဘယ်လိုမှ ကူညီဖေးမလို့ မရနိုင်ပါဘူး။

ဒါထက်ပိုဆိုးတာက သေမင်းကို ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာပါ။ မိဘကလည်း သားသမီးကို မသေရအောင်၊ သားသမီးကလည်း မိဘကို မသေရအောင် မစောင့်ရှောက်နိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ စကားတော် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မမှန်ဘူးလား။ ကိုးကွယ်စရာ အားထားစရာလည်း ဘာမှ မရှိကြဘူးနော်။ တစ်ချို့က သားသမီး အားကိုးတယ်။

တစ်ချို့က ပစ္စည်း အားကိုးတယ်။ တစ်ချို့က ကိုယ့်လက် ကိုယ့်ခြေ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတယ်။ တစ်ချို့က ကိုယ့်ပညာကို အားကိုးတယ်။

အားကိုးရာရှာကြသော်လည်း ဘဝရပ်တည်ရေး အတွက် လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ အားကိုးအားထားတွေ အမျိုးမျိုး ရှာကြပါတယ်။ ဘဝ အဆင်ပြေရေးအတွက် “ဘာရှိရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ၊ ဘာတွေ ရထားရင်တော့ဖြင့် ပြည့်စုံမှာပဲ” လို့ အားကိုးတွေ ရှာလာကြတာ ငယ်ငယ်လေးထဲကနေပြီးတော့ အခုချိန်ထိပေါ့။ ဘာတွေများ အားကိုးလို့ ရမလဲဆိုပြီး သက်ရှိသက်မဲ့ အားကိုးစရာတွေ ဖန်တီးကြ ရယူကြ ပိုင်ဆိုင်အောင် အားထုတ်ကြပေမယ့် တကယ်တမ်း ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် အားကိုးနိုင်လောက်တာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ အိုနာသေ တရားတွေ တွေ့ကြုံလာချိန်မှာ အားကိုးရာ မရှိပါဘူးလို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မြင်ထားရမယ်။ သဘောပေါက်ထားရပါမယ်။

ငါ့ဘဝထဲမှာ ဘာတွေတော့ ရှိနေပြီ၊ ဘာတွေတော့ ပြည့်စုံနေပြီ၊ ငါဘယ်လောက် ချမ်းသာနေပြီ၊

ငါ ဘယ်လောက်ပြည့်စုံနေပြီ ဆိုပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် သွားပြီးတော့ မကြည့်ပါနဲ့။ တကယ် အရေးအကြောင်း ကြုံလာရင် ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ကို မအိုအောင်လည်း လုပ်ပေးလို့ မရပါဘူး။ ရှိသမျှ စည်းစိမ်တွေ အကုန်ပုံပေးမယ်။ ဘယ်လောက်ပေးပေး အိုခြင်းနဲ့ ဝေးအောင် မဖန်တီးနိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်နေတဲ့ အနာရောဂါ ပျောက်ရင် တော်ပါပြီ၊ ရှိသမျှစည်းစိမ် သန်းပေါင်းများစွာ ကုန်ချင်ကုန်ပါစေဆိုတော့လည်း ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မပျောက်တဲ့ အနာရောဂါတွေ အများကြီးပါ။ တစ်ချို့ကဆို ရှိသမျှစည်းစိမ်တွေ ကုန်ချင်ကုန်ပါစေ။ ဒီနိုင်ငံမှာ ကုလို့မရရင် တခြားနိုင်ငံမှာ သွားကုမယ်။

ဒီဆရာဝန်နဲ့ ကုလို့မရရင် တခြားဆရာဝန်နဲ့ ကုလိုက်မယ်။ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ဘာတွေပဲ ကုန်သွားကုန်သွား ရှိသမျှအားလုံး ကုန်သွားပါစေ၊ ကျန်းမာရင် တော်ပါပြီ၊ ရောဂါကင်းရင်တော်ပြီ ဆိုပြီးတော့ နာခြင်းတရားကို အံတုတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လက်မြှောက်လိုက်ရတာပါပဲ။ အံတုလို့ မရပါဘူး။ သေခြင်းတရားကိုလည်း ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် သွားပြိုင်

လို့ မရပါဘူး။ စိန်ခေါ်လို့ မရပါဘူး။ သက်ရှိသတ္တဝါ မှန်သမျှ သေကို သေကြရပါတယ်။

အားကိုးစရာတစ်ခုတော့ရှိ အိုနာသေ ဘေးတွေနဲ့ ကြုံလာချိန်မှာ အားကိုးစရာ မရှိတာ အမှန်ပါပဲ၊ စောင့်ရှောက်မယ့်သူ မရှိတာ အမှန်ပါပဲ ဆိုတဲ့ တရားသဘောကို အရှင်ရဋ္ဌပါလ သဘောပေါက်ထားပါတယ်။ နားလည်ထားပါတယ်။ အဲဒီလို သဘောပေါက်ထားတဲ့အတွက် အခုလက်ရှိ ရထားတဲ့ဘဝမှာ သူ့အတွက် သာယာစရာ နှစ်သက်စရာ တပ်မက်စရာဆိုတာ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး။ မိဘ ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေ ရာထူး အာဏာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ဘာတစ်ခုကိုမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးပါဘူး၊ မတွယ်တာတော့ပါဘူး။ အားလုံးကို ပယ်စွန့်ကာ တရားရှာဖို့ ရဟန်းပြုလာတာပါ။

အားကိုးရာ မရှိတဲ့လောက၊ အားကိုးရာ မရှိတဲ့ ဘဝ၊ စောင့်ရှောက်သူ မရှိတဲ့လောက၊ စောင့်ရှောက်သူ မရှိတဲ့ဘဝမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် အစောင့်

အရှောက် လိုချင်တယ်ဆိုရင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ညွှန်ပြတာ ရှိပါတယ်။

"ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရီ"။

ဟဝေ – စင်စစ်ကေန် အမှန်အားဖြင့်၊ **ဓမ္မော** – တရားတော်သည်၊ **ဓမ္မစာရီ** – တရားဓမ္မ ကျင့်တဲ့သူကို၊ **ရက္ခတိ** – စောင့်ရှောက်ပါပေ၏။

ကိုယ့်တရားက စောင့်ရှောက် တရားက စောင့်ရှောက်တယ်၊ ဘယ်သူ့ကို စောင့်ရှောက်တာလဲဆိုရင် ဓမ္မစာရီ – တရားဓမ္မ ကျင့်သူကို တရားက စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ တရားက ဘယ်သူ့ကိုမဆို လူတိုင်းလူတိုင်းကို စောင့်ရှောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တရားဓမ္မ ကျင့်တဲ့သူကိုမှ စောင့်ရှောက်တာပါ။ တရားကျင့်တဲ့သူကိုမှ တရားက စောင့်ရှောက်ပေးတာပါ။ တရားဓမ္မ မကျင့်ဘဲနဲ့ တရားစောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူမယ်ဆိုလို့ မရပါဘူး။

ကိုယ်ကျင့်ထားတဲ့တရား၊ ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ တရားကမှ ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်။

ကိုယ့်မှာရှိတဲ့တရားကိုမှ ကိုယ်အားကိုးလို့ ရပါမယ်။ သူများတရား ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် လှမ်းအားကိုးဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့။ သူများရှိတဲ့တရားကလည်း ကိုယ့်ကို လှမ်းပြီး စောင့်ရှောက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။

ဘဝထဲမှာ အစောင့်အရှောက် ကောင်းကောင်း လိုချင်တယ်ဆိုရင် တရားရှာရပါမယ်။ အားကိုးရာ အားထားရာ အစစ်အမှန်ကို ရှာမယ်ဆိုရင် တရားရှာရပါမယ်။ အိုခြင်းတရား၊ နာခြင်းတရား၊ သေခြင်းတရားတွေနဲ့ တွေ့ကြုံလာချိန်မှာ တရားရှိသူနဲ့ တရားမရှိသူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတူနိုင်ပါဘူး။

တရားကျင့်သူတစ်ယောက် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ဘုန်းကြီးနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ ဒကာမကြီးတစ်ယောက်ပေါ့။ သူ့အစ်ကို နေမကောင်းလို့ဆိုပြီး ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးဘက်ကို သွားပါတယ်။ အစ်ကိုက ဆေးရုံတက်နေလို့ လူနာသွားကြည့်တယ်။ ကားမောင်းသွားတဲ့သူက သူ့သားပါ။ သားအမိနှစ်ယောက်နဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ပဲ ကားပေါ်ပါပါတယ်။

ညကြီးမင်းကြီး အရေးတကြီးနဲ့ မောင်းထွက်သွားကြတာ။ ရမည်းသင်းလောက် ရောက်တဲ့အချိန်ကျတော့ အိပ်ငိုက်တဲ့အချိန် ရောက်နေပြီ။ ညဥ့်သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်ဆိုတော့ နည်းနည်းငိုက်လာကြတယ်။ အဲဒီမှာ သားဖြစ်တဲ့သူက အိပ်ငိုက်ပြီး ကားလမ်းဘေး နည်းနည်းဆွဲဆင်းသွားတော့ အမေလုပ်တဲ့သူက သတိပေးတယ်။ "ငါ့သား ကား လမ်းဘေးဆွဲနေပြီနော်" လို့ ဆိုရော အိပ်ငိုက်ရာက သတိရပြီး ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ဘရိတ်နင်းလိုက်တာ ကားက ချာလပတ်လည်သွားတယ်။ ထိန်းလို့ မရတော့ဘူး။

သားအမိနှစ်ယောက် ကားကို ထိန်းလို့မနိုင်တော့ဘဲ လမ်းဘေးမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်နဲ့ တိုက်မိတာ။ ကားတစ်စီးလုံး ကြေမွသွားပါတယ်။ ကားထဲမှာပါတဲ့ ဒကာမကြီးရဲ့ လက်မောင်းနှစ်ဖက် ဘယ်ရောညာရော ကျိုးသွားတယ်။ ကားခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြေမွသွားတာ ဘေးကကြည့်ရင် ကားထဲက ရှိတဲ့သူ အသက်ရှင်စရာ မရှိဘူးလို့ ထင်စရာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကားဒက်ရှ်ဘုတ်က လေအိတ်ထွက်လာပြီး ခံထားလို့ ရင်ဘတ်တွေ ခေါင်း

တွေ ဘာမှ မထိခိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အရိုးကျိုးတာကို ဆေးရုံပေါ်မှာ အတော်ကုလိုက်ရတယ်။

တရားနှလုံးသွင်းနေ

တစ်နေ့က ဘုန်းကြီး ရန်ကုန် တရားပွဲသွားတော့ ဒကာမကြီးနဲ့ ဆုံလို့ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်တယ်။ အဲဒီတော့ သူက "အရှင်ဘုရားတဲ့၊ တရားက အားကိုးစရာ ကောင်းတယ် ဘုရား၊ တရားက အင်မတန်မှ စောင့်ရှောက်တယ် ဘုရား" လို့ လျှောက်ပါတယ်။

တပည့်တော်မ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တဲ့အချိန်က ကားနဲ့သစ်ပင် တိုက်မိပြီးတာနဲ့ တပည့်တော်မ သတိလစ်သွားပါတယ်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ နာသွားမှန်းလည်း သိလိုက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မကြာပါဘူး။ တပည့်တော်မ ပြန်လည်းသတိရရော တခြားဘာမှ မတွေးမိဘဲ ကျားစားခံရတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါး တရားကျင့်တဲ့အကြောင်း တပည့်တော်မ ခေါင်းထဲကို ရောက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တပည့်တော်မ လက်နှစ်ဖက် ကျိုးနေပြီထင်တယ်ဘုရား" တဲ့။

ကျားစားခံရတဲ့ ရဟန်းတော်အကြောင်း ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် တရားတစ်ပုဒ် ကြားဖူးပါလိမ့်မယ်။ တရားဓမ္မအားထုတ်ကျင့်ကြံနေတဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါး တောထဲတောင်ထဲ တရားကျင့်ရင်းနဲ့ ကျားစားခံရတယ်။ အဲဒီမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဝေဒနာ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဖယ်ခွာပြီးတော့ ရှုမှတ်တယ်။

ဟိုခြေဖဝါးကနေပြီးတော့ အသားတွေကို ကျားက စားလာလိုက်တာ ပေါင်ရင်းလောက် ရောက်တယ်။ ကျားစားလို့ ဒီရဟန်းတော်ရဲ့ ပေါင်ရင်းလောက် ရောက်လာတဲ့အချိန်၊ ရဟန်းတော် တရားအားထုတ်လိုက်တာ အသက်လည်း ဆုံးတဲ့အချိန်၊ တရားလည်း ရတဲ့အချိန်ပေါ့။ တစ်ပြိုင်တည်း ရဟန္တာလည်းဖြစ်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်လည်း စံသွားတယ်လို့ ကြားဖူးထားကြမှာပါ။

"အဲဒီရဟန်းအကြောင်းတဲ့၊ တပည့်တော် ခေါင်းထဲရောက်တယ်ဘုရား၊ ဒီတော့ တပည့်တော် အားထုတ်ထားတဲ့တရားကို ပြန်နှလုံးသွင်းပါတယ်"တဲ့။ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် အားထုတ်ထားတဲ့ တရားကို နှလုံးသွင်းတယ်လို့ ပြောတာကို သတိထားကြည့်နော်။ တကယ်လို့

သာ အားမထုတ်ထားဘူး ဆိုလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် နှလုံးသွင်းစရာ မရှိတာ သေချာပါတယ်။ ဘာတရားမှလည်းပဲ မလုပ်ထားဘူး၊ တရားလည်း အားမထုတ်ထားဘူး ဆိုတဲ့သူမှာ အရေးကြုံချိန် နှလုံးသွင်းစရာ မရှိနိုင်ပါဘူး။

တရားရှုနေတော့သက်သာ ဒီဒကာမကြီးကတော့ ကံကောင်းပါတယ်။ သူသွားတာကလည်းပဲ တရားရိပ်သာကနေ ထွက်သွားတယ်။ တရားအားထုတ်ရင်းနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့သူ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုလို့ မဖြစ်မနေ သွားရတာပါ။ "တပည့်တော်မ အဲဒီမှာ တရားမှတ်လိုက်တော့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး အရိုးကျိုးနေတာ ဘာရောဂါ ဘာဝေဒနာမှ မခံစားရဘူး ဘုရား၊ အေးအေးဆေးဆေး သက်သက်သာသာပဲ၊ ပကတိ အကောင်းလိုပဲဘုရား၊ ဆေးရုံရောက်တော့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ အရိုးတွေ အကုန်ကျိုးနေတယ်၊ အခု စတီးချောင်းတွေ ဘာတွေ ထည့်ထားရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်အခါမှာ တပည့်တော်မ စိတ်တွေ ကြည်လင်ပြီးတော့နေတယ် ဘုရား၊ တရား

အားထုတ်နေတော့ နာကျင်တယ်၊ ကိုက်ခဲတယ် ဆိုတာလည်း မရှိဘူး" တဲ့။

နယ်မြို့လေးက ဆေးရုံပေါ်မှာ တစ်ရက် နှစ်ရက် နေပြီး ရန်ကုန်ပြန် ဆေးကုပါတယ်။ အခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ။ သက်သက်သာသာ ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ သူ အဲဒီလို နေနိုင်တာဟာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် တရားက စောင့်ရှောက်တာလို့ ပြောရမှာပါ။ မဟုတ်လို့ရှိရင် တရားမရှိတဲ့သူဆိုရင် အသက်ရှင်စရာအကြောင်းတောင် မရှိနိုင်ပါဘူး။ ကားတစ်စီးလုံး ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးသွားတာ ကားထဲမှာ ကြပ်ညပ်ပြီး သေဖို့သာ ရှိတာပါ။

အသက်အန္တရာယ် လွတ်ကင်းသွားတယ်။ နာမှုကျင်မှုတွေကိုလည်း ဘာမှ မခံစားရဘဲနဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ သက်သက်သာသာ နေရတယ် ဆိုတာတွေဟာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် သူ့မှာ အားကိုးရှိလို့ပါ။ ဒါကြောင့် လောကထဲမှာ ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်တဲ့ အားကိုးစရာ သည် တရားသာရှိတယ်။ အားကိုးစရာသည် တရားမှ တစ်ပါး ဘာမှ မရှိပါဘူး။

တရားသည်သာ အားကိုးရာ ဘေးဒုက္ခ တွေ့ကြုံတဲ့ အချိန်ခါ၊ အိုနာသေ တရားတွေ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ရချိန်မှာ အားကိုးစရာသည် တရားသာလျှင် ရှိတယ်။ တရားကို အားကိုးမှသာလျှင် သက်သာမယ်။ တရားရှိသူနဲ့ မရှိသူ အကွာကြီး ကွာပါတယ်။ တရားမရှိသူတွေ တကယ် နာလာပြီ၊ တကယ် သေခါနီးပြီ ဆိုလာရင် ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ အော်ဟစ်ညည်းညူနေတာ ကြည့်ရတာ စိတ်မချမ်းသာစရာပါ။ ဘေးကနေ ကြည့်တာတောင်မှ မသက်သာပါဘူး။ ကယ်ပါဦး၊ ကူပါဦးလို့ လူးလိမ့်ပြီးတော့ သေသွားကြရတယ်။ အသေလည်း မကောင်းနိုင်ပါဘူး။

တရားရှိတဲ့သူကတော့ဖြင့် ကိုယ့်တရားလေး ကိုယ် နှလုံးသွင်းပြီးတော့ ချမ်းချမ်းသာသာ သက်သက်သာသာ နဲ့ သေခြင်းတရားကို ရင်ဆိုင်သွားကြတယ်။ သေခြင်း တရားဆိုတာ လူတိုင်း လူတိုင်း တွေ့ကြုံရမယ့်တရား၊ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမယ့်တရားပါ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သေမင်းနဲ့ သေချာတွေ့မှာပဲ ဆိုတာ

သိပြီးသွားပါ။ အဲဒီချိန်ခါမှာ ကိုယ့်အတွက် အားကိုးရာဟာ တရားသာလျှင် ရှိတယ်။ တရားကိုသာ အားကိုးရလိမ့်မယ်။ တရားက တရားရှိသူကိုသာ ကယ်မှာပါပဲ။ တရားရှိသူကို ကောင်းရာရောက်အောင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ရရှိအောင် တရားက စောင့်ရှောက်ကယ်တင် ပါလိမ့်မယ်။

> "မင်းကြီး သင့်မှာရှိတဲ့ သင်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဆင်တပ် မြင်းတပ် ခြေလျင်တပ်တွေ ဘယ်လောက်ပင် များပေမယ့်လို့ သင့်ကို မကယ်နိုင်ပါဘူး၊ သင့်မှာ ရှိနေတဲ့ မောင်းမ မိဿံ ခြွေရံတွေ အစောင့်အကြပ်တွေ လုံခြုံရေးတွေ ဘယ်လောက်ပင် ကောင်းပေမယ့်လို့ သင်သည် အိုနာသေ တရားတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရချိန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးလို့ မရပါဘူး၊ မင်းကြီး ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူတဲ့ ဓမ္မုဒ္ဒေသတရား၊ ဘဝစစ်တမ်း ထုတ်ပြထားတဲ့ ဘဝအနှစ်ချုပ် တရားကို ငါ နားလည်သဘောပေါက်လို့ ရဟန်းပြုခဲ့ပါတယ်၊ သင်မင်းကြီး သဘောပေါက်အောင် လေ့လာပါ၊ သေသေချာချာ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ကြည့်ပါ"

လို့ ရှင်ရဋ္ဌပါလက ဟောလိုက်ပါတယ်။

D

uk,fryklfwb0

နောက်တစ်ချက် ဘုန်းကြီးတို့ ဆက်သွားကြရအောင်ပါ။

"အသကော လောကော သဗ္ဗံ ပဟာယ ဂမနီယံ။"

လောကော – လောကထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ လူအပေါင်းဟာ၊ လူ့ဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားတဲ့သူတွေဟာ၊ **အသကော** – ဘယ်လောက်ရှာရှာ ဘယ်လိုပင်စုစု ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး၊ **သဗ္ဗံ** – ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားသမျှ အားလုံးကို၊ **ပဟာယ** – ပယ်စွန့်၍၊

ဂမနီယံ – နောင်တမလွန်ဘဝသို့ သွားကြရပါလိမ့်မယ်။

အကုန်လုံးကို စွန့်သွားရမယ်။ ဘယ်လောက်ရှာရှာ ဘယ်လောက်စုစု ကိုယ်ပိုင်ရဲ့လားဆိုတော့ ကိုယ်ပိုင်တာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ အားလုံး ကျန်ခဲ့မှာတွေပါလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားပါတယ်။

*** *ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ မရှိပါ၊ ကျန်ရစ်မှာပါတကား။***

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုတာ ဘာရှိသလဲလို့ ရှာကြည့်ကြပါစို့။ အခု ကိုယ်နေတဲ့အိမ် ဘယ်သူ့အိမ်လဲ၊ ဘယ်သူ့အိမ်မှာနေလဲဆိုရင် ကိုယ်ဆောက်ထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ကိုယ်ဝယ်ထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်မှာ နေတယ်လို့ပဲ ပြောကြမှာပါ။ "ဒါ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်၊ ဒီခြံကလည်း ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခြံပေါ့" လို့ ပြောကြမှာပါ။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခြံနဲ့ ကိုယ်ပိုင်တိုက်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းနဲ့လို့ ပြောပြောနေကြပါတယ်။

ကိုယ်ပိုင် ကိုယ်ပိုင်လို့ ထင်မြင်ယူဆ ပြောဆိုကြတာဟာ လောကထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေရဲ့အမြင်ပါ။

ဘဝစစ်တမ်း ထုတ်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက သုံးသပ်ပြပါတယ်။ ဘဝထဲမှာ နေကြတဲ့သူ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ပိုင်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဘာလို့ ကိုယ်ပိုင်မရှိဘူးလို့ ပြောနိုင်သလဲ ဆိုတော့ "သဗ္ဗံ ပဟာယ ဂမနီယံ" အကုန်လုံး ကျန်ခဲ့မှာ၊ အကုန်လုံး ထားခဲ့ရမှာမို့လို့ပါတဲ့။

အားလုံးကျန်ခဲ့မယ် ဘဝရဲ့အဆုံး ဘဝရဲ့နိဂုံး သေခြင်းတရားဆီကို ရောက်ချိန်မှာ၊ မရဏတရားဆီကို ရောက်ချိန်မှာ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အကုန်လုံးကို စွန့်ခဲ့ရမယ်၊ ထားခဲ့ရမယ်၊ ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ အရှည်ကိုမြင်တဲ့ ဘုရားရှင်က ကောက်ချက်ချပြပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ကိုယ်ရှာထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေအားလုံး ကိုယ့်နောက်ကို ပါမှာလား၊ ကျန်ခဲ့မှာလား ဆိုတော့ ကျန်ခဲ့မှာပဲနော်။ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်တွေ ခြံတွေ တိုက်တွေ ကားတွေ တမလွန်ဘဝဆီကို ကိုယ်ယူသွားလို့ မရပါဘူး။ တစ်ပါတည်း ပါအောင် သယ်သွားလို့ မရပါဘူး။ ဒီဘဝမှာပဲ ကျန်ခဲ့မယ်။ နောက်ဘဝ

တစ်ခုမှာ လက်မဲ့ဘဝနဲ့ ပြန်စကြရပါမယ်။ အရင်ဘဝက ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အခုပါမလာသလို အခုပိုင်တာတွေကို ယူသွားကြလို့ မရပါဘူး။

လက်ဆင့်ကမ်းကူးပြောင်း ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ ကံပေးတဲ့အချိန်အခါမှာ ရလာတာမျိုးပါ။ အကြောင်းကံတွေ ကောင်းလာတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်လက်ထဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကံ အကြောင်းတရားတွေ ပြောင်းလဲသွားပြီဆိုရင် ဒီပစ္စည်းဥစ္စာတွေသည် ကိုယ့်လက်ကနေ တခြားသူလက်ကို ပြောင်းသွားပါတယ်။ ကိုယ့်ဆီရောက်လာလည်း သူများလက်ထဲကနေ ကိုယ့်ဆီရောက်လာတာပါ။ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ့်ဆီကနေပြီးတော့လည်း သူများလက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားတတ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လက်ကူး လက်ပြောင်းပြီးတော့ ခေတ္တခဏ ပိုင်ဆိုင်နေကြတာမျိုးပါ။ တကယ်တမ်း တစ်ဦးတည်း ပိုင်တယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်မှာ မရှိပါဘူး။

တစ်ခါတစ်ခါ ဘုန်းကြီး စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်မြေ ကိုယ်ပိုင်အိမ်လို့သာ ပြောတယ်။ လူသားတွေ နေကြတဲ့ ကမ္ဘာမြေဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သန်းပေါင်းများစွာကတည်းက ဖြစ်တည်ခဲ့တဲ့ အရာဝတ္ထုပါ။ ဒီမြေကြီးပေါ်မှာ နေသွားကြတဲ့သူတွေ ကိုယ့်ရှေ့က ဘယ်နှစ်ယောက် နေသွားပြီးပြီ၊ ဘယ်နှစ်ဆက် နေသွားပြီးပြီဆိုတာ မှန်းဆလို့ တွက်လို့တောင်မှ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မရပါဘူး။ ကိုယ်နေတဲ့မြေပေါ်မှာ လူသားတွေ ဘယ်နှစ်ဆက်နေလို့ ဘယ်နှစ်ဆက် သေသွားကြပြီ ဆိုတာ ရေတွက်လို့တောင် နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

အခုလည်း ငါပိုင်တယ်၊ ငါပိုင်တယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင် ငါ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်လို့ ပြောတယ်။ ပြောရင်းပြောရင်းကနေပြီးတော့ နောက် အနှစ်ငါးဆယ် အနှစ်တစ်ရာကျလို့ရှိရင် ကိုယ်လည်းပဲ ဒီမြေပေါ် ဒီအိမ်ပေါ် ရှိဦးမလားဆိုရင် မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းလာမှာ၊ ရောက်လာမှာပါပဲ။ အဲဒီလို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းပြီး လက်ဆင့်

ပြောင်းပြီး သွားနေတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ငါပိုင်တယ်လို့ မြင်နေရင် အမြင်မှားသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ထားခဲ့ရမယ့်အတူတူ ဘေးလူတွေက မြင်ကြတယ်။ ရဋ္ဌပါလ သူဌေးသား ကုဋေပေါင်း များစွာ ချမ်းသာတယ်၊ ပိုင်ဆိုင်တယ်၊ အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံလို့ ဘာမှ မပူရဘူး။ သူပိုင်တဲ့ ဒီပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို သူစွန့်ပြီး သွားနိုင်တာ အံ့ဩစရာပဲလို့ ဘေးကနေ မြင်ကြလိမ့်မယ်။ ရဋ္ဌပါလ သူဌေးသားက သူ့ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို သူပိုင်လို့ မမှတ်ယူပါဘူး။ သူပိုင်တာ မဟုတ်လို့ မတွယ်တာပါဘူး။ ချန်ခဲ့တယ်၊ ထားခဲ့ပါတယ်။

ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ကိုယ်ပိုင်ရယ်လို့ သူမြင်လို့ မရတော့တာ ဘုရားဟောတာကို နားလည်သဘောပေါက်သွားလို့ပါ။ ဘုရားဟောတဲ့တရား သူနာကြားလိုက်ရတဲ့ တရားက မများပါဘူး။ အကျဉ်းချုပ်ပြီးတော့ ဟောတဲ့တရားပါ။ အားလုံးပေါင်းမှ လေးဝါကျပဲ ရှိပါတယ်။ စာကြောင်းလေး လေးကြောင်းပဲ ရှိပါတယ်။

အဲဒီတရားကို သဘောပေါက်သွားတဲ့ အချိန်အခါမှာ အရှင်ရဋ္ဌပါလဟာ ဒီအိုးဒီအိမ် ဒီပစ္စည်းဥစ္စာ ဒီစိန်ရွှေငွေ ရတနာတွေကို ကိုယ်ပိုင်တယ်လို့ မမြင်တော့ပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်တယ်လို့ မထင်တော့ပါဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အကုန်လုံး ထားခဲ့ရမယ်။ နောင်လည်း ထားခဲ့ရမယ့်အတူတူ ခုတည်းက ထားခဲ့ပါတယ်။ နှမြောတွန့်တိုစိတ် မရှိဘဲ စွန့်ခွာထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

“သေချိန်မှာလည်း ထားခဲ့ရမယ့်အတူတူ ရှင်နေတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ ထားခဲ့ပြီးတော့ ငါ ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်မယ်” လို့ အရှင်ရဋ္ဌပါလက အပြီးအပြတ် စွန့်လွှတ်ပြီးတော့ ရဟန်းဝတ်သွားပါတယ်။ ဘေးလူတွေက သူ့ လုပ်ရပ်ကို နားမလည်နိုင်ကြပါဘူး။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ နားလည်ပါတယ်။ သူဘာလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာကို သူနားလည်လို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်လွှတ်လိုက်တာပါ။

မစွန့်နိုင် မစားနိုင်သူ တစ်ခါတုန်းက သာဝတ္ထိပြည်မှာ အပုတ္တကသူဌေး ဆိုတဲ့ နာမည်ကြီး သူဌေးကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့တစ်သက်မှာ

ဘယ်သူ့ကိုမှ သူပိုင်ပစ္စည်း ဘာတစ်ခုကိုမှ မပေးဖူးတဲ့သူလို့ စာတင်ရလောက်အောင် နှမြောတွန့်တို ကပ်စေးနဲသူပါ။ သူများကို ပေးဖို့ ကျွေးဖို့ မသဒ္ဓါတာထားလို့ သူ့ကိုယ်သူတောင်မှ မသဒ္ဓါတဲ့သူပါ။

ကောင်းကောင်းစားနိုင်ရဲ့သားနဲ့ အညံ့ဆုံး ထမင်းဟင်းကိုသာ စားပါတယ်။ ကောင်းကောင်း ဝတ်နိုင်ရဲ့သားနဲ့ အစုတ်အပြတ် အဖာအထေးကိုသာ ဝတ်ပါတယ်။ အိမ်ကောင်းရာကောင်း နေနိုင်ပေမယ့် ဝါးတဲထန်းလက်တဲမှာပဲ နေပါတယ်။ ကုဋေပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ သူ့ဥစ္စာ သူ့ပစ္စည်းတွေ ပွန်းပဲ့ကုန်ခမ်းလျော့နည်းသွားမှာကို ကြောက်လို့ပါ။ ရနိုင်သမျှနည်းမျိုးစုံနဲ့ ရှာသာရှာပါတယ်။ ရသမျှကိုလည်း စုပါတယ်။ စားလည်းမစား၊ သုံးလည်းမသုံး၊ ပေးလည်းမပေး၊ လှူလည်းမလှူနဲ့ ခြိုးခြံခြစ်ခြုပ်ပြီး နေသွားလိုက်တာ သေတဲ့အထိပါပဲ။

နောက်ဆုံးတော့ သူများအတွက် သေသွားချိန်မှာ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေ အများအပြား ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ အမွေဆက်ခံမယ့် သားသမီးလည်း မရှိတဲ့အတွက် ကျန်ရစ်တဲ့ ပိုင်ရှင်မဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကောသလမင်းက မင်းဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းလိုက်ပါတယ်။ ရွှေတွေ ငွေတွေကို လှည်းအစီးပေါင်းများစွာနဲ့ သယ်ယူခဲ့ရတာပါ။

သေသွားတဲ့ သူဌေးလက်ထဲမှာ ဘာမှ ပါမသွားပါဘူး။ အပ်တိုအပ်စလေးတောင် ယူမသွားနိုင်ပါဘူး။ အကုန်ထားပစ်ခဲ့ရပါတယ်။ သူများတွေသုံးဖို့သာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နေ့ရှိသမျှ ကိုယ်ရှာနေတာ ဘာအတွက်လဲလို့ စဉ်းစားရမှာပါ။ ရလာသမျှကို အကျိုးရှိရာမှာ သုံးစွဲရမှာပါ။

ကိုယ့်အကျိုး အများအကျိုး မျှတအောင် ခွဲဝေသုံးစွဲဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီဘဝအတွက်လည်း သုံးပြီးတော့ နောက်ဘဝအတွက် သံသရာအတွက် ပေးကမ်းလှူဒါန်းမှုတွေလည်း ပြုဖို့လိုပါတယ်။ လှူလိုက်တာဟာ ယူသွားတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ အကျိုးရှိအောင် အသုံးချလိုက်တာဟာ ကိုယ့်အတွက် ရသွားတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ့်ဥစ္စာကို စားရဲဖို့လိုသလို စွန့်ရဲဖို့လည်း လိုပါတယ်။ မစွန့်ရဲ မစားရဲတဲ့ အပုတ္တက

သူဌေးက အသက်ရှင်စဉ်မှာ ဘာကောင်းမှုမှ ပြုမသွားတဲ့အတွက် သေပြီးတဲ့နောက် အပါယ်ဒုဂ္ဂတိကို ရောက်သွားပါတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း နောက်ဆုံးတော့ သူများလက်ကိုသာ ရောက်သွားရပါတယ်။

ကိုယ်ပိုင်တာတွေမဟုတ် ရဋ္ဌပါလ အမျိုးသားဟာ စွန့်ရဲသူပါ။ ဘာကိုစွန့်ပြီး ဘာကို ယူရမယ်ဆိုတာ နားလည်တဲ့သူပါ။ သူ့ကို နားမလည်နိုင်တဲ့ ကောရဗျမင်းက "အရှင်ဘုရား အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာလို့ ရဟန်းဝတ်တာလဲ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေလည်း ပြည့်စုံရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ ရဟန်းဝတ်တာလဲ" လို့ မေးတဲ့အခါကျတော့ ပြန်ဟောပြပါတယ်။

"မင်းကြီး အခုလက်ရှိ ခံစား စံစားနေတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို ကိုယ်ပိုင်မမှတ်ယူပါနဲ့၊ ဒီဘဝမှာ ခံစားပြီးရင် နောက်ဘဝကို ယူဆောင်သွားလို့ မရပါဘူး။ ကျန်ခဲ့တဲ့သူတွေသာ သုံးဆောင်ခံစားကြရပြီး မင်းကြီးက ကံအားလျော်စွာ သွားရမှာပါ"

တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေတဲ့ ကောရဗျမင်းကြီးမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် စားစရာ သောက်စရာ

နေစရာ ဝတ်စရာတွေလည်း အလျှံပယ် ပေါပါလိမ့်မယ်။ များပါလိမ့်မယ်။ နန်းတော်ကြီးထဲမှာ စိန်ရွှေငွေ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ အမြောက်အများ ရှိပါလိမ့်မယ်။ အဝတ်အထည်တွေလည်း သုံးမကုန် စွဲမကုန်အောင် ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒါတွေကို သူပိုင်တွေလို့သာ သူတွက်နေတာပါ။ တစ်တိုင်းလုံး တစ်ပြည်လုံးကို အစိုးရတဲ့ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်ရယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူမြင်နေမှာပါ။ ဒါတွေကို မစွန့်နိုင် မလွှတ်နိုင် ဖြစ်နေမှာပါ။

ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆိုတာသည် သူကလည်း ကိုယ့်ကို စွန့်ချင်စွန့်မယ်။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို စွန့်ချင်စွန့်မယ်။ သေကွဲကွဲချင်လည်း ကွဲပါလိမ့်မယ်။ ရှင်ကွဲကွဲချင်လည်း ကွဲပါလိမ့်မယ်။ မခွဲချင်ဘဲ ခွဲရတာလည်းပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ခွဲချင်လို့ ခွဲလိုက်ရတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ဟောဒီ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေသည် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ မဟုတ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ကိုယ့်ဥစ္စာ အစစ်အမှန် ဘဝထဲမှာ တကယ် ကိုယ်ပိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာကို ရှာချင်

တယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာသည် ကိုယ်ပြုထားတဲ့ကံတွေသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ကမ္မဿကော – ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာလို့ ဘုရားရှင်က ညွှန်ပြတော်မူပါတယ်။ ဘယ်ဘဝ ရောက်ရောက် ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်မှာက ကိုယ်ပြုတဲ့ ကံတွေပါ။ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် လူ့ဘဝရောက်လည်းပဲ ကိုယ်ပြုထားတဲ့ကံတွေ ပါလာမှာပဲ။ နတ်ပြည်ဌာန နတ်လောက သွားရင်လည်း ပါလာမှာ လိုက်လာမှာပဲ။ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို ရောက်သွားမယ်ဆိုရင်လည်းပဲ ဒီကံတွေက မနေပါဘူး။ လိုက်လာလိမ့်မယ်။ ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ အစစ်ပါ။ ကိုယ် အမှန်တကယ် ပိုင်ဆိုင်တာက ကိုယ့်ကံသာပါ။

ကောင်းကံနဲ့ မကောင်းကံ ကံကို နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြားနိုင်ပါတယ်။ ကောင်းတဲ့ကံနဲ့ မကောင်းတဲ့ကံလို့ နှစ်မျိုးပါ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်တွေ ပြုတယ်ဆိုရင် ဒီကောင်းကံတွေလည်း ကိုယ်ပိုင်ပါမယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မကောင်းမှုတွေ

ပြုဦးမယ်ဆိုရင်လည်း ဒီမကောင်းမှု မကောင်းကံကို ကိုယ်ပိုင်နေပါလိမ့်မယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ဓမ္မပဒမှာ မြတ်စွာဘုရားက ဥပမာ ပေးတယ်။ ကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်ကံသည်တဲ့ လူရဲ့နောက်ကို အရိပ်ပမာ လိုက်နေတယ်။ ကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်ကံကို မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက အရိပ်လို့ ဥပမာထား ပြောပါတယ်။

လူရဲ့နောက်က အရိပ်သည် လူနောက်ကို အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါတယ်။ အရိပ်က လူနဲ့မခွဲဘဲ အမြဲတမ်း လိုက်ပါတယ်။ ဒီအရိပ်လိုက်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် လေးတယ်တို့၊ ပင်ပန်းတယ်တို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အရိပ် ကိုယ့်နောက်ကို ပါလာတယ်လို့ သတိတောင်မှ မထားမိပါဘူး။ ကိုယ့်အရိပ်ကြောင့် ကိုယ့်မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခ တစ်စုံတစ်ရာလည်း မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်တဲ့အရိပ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင် အရိပ်ပါ။

အကုသိုလ်ကံကိုကျတော့ နွားနောက်လိုက်တဲ့ လှည်းဘီးပမာ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါတယ်လို့ မိန့်တော်

မှုပါတယ်။ လှည်းဘီးဆိုတာ လှည်းပေါ်က ဝန်စည်စလယ်တွေရဲ့ အလေးချိန်ကို ထမ်းထားရတော့ လေးပါတယ်။ ဝန်ပိနေပါတယ်။ အကုသိုလ်ကို မြတ်စွာဘုရားက လေးတဲ့လှည်းဘီးနဲ့ ဥပမာပေးပြီး ကုသိုလ်ကံကိုကျတော့ ပေါ့ပါးတဲ့အရိပ်နဲ့ ဥပမာပေးပါတယ်။

ဝန်ရှုန်းတဲ့ နွားရဲ့နောက်က တစ်ကောက်ကောက် ပါနေရတဲ့ လှည်းဘီးလို လူ့နောက်ကို လိုက်လာတဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေဟာ လူကို ဖိစီးနှိပ်စက်မယ်။ ဒုက္ခပေးမယ်။ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်စေတယ် ဆိုတဲ့ သဘောတရားမျိုးကို ဆိုလိုချင်တာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

အသုံးကျတာကိုယူ ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ဖြစ်လေတော့ ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ ကောင်းတဲ့ကံ မကောင်းတဲ့ကံတွေ ကိုယ့်နောက်ကို အမြဲတမ်း လိုက်နေပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်တာဆိုလို့ ကိုယ့်ကံသာ ရှိပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ရှာချင်လို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ကောင်းတဲ့ကံ ရှာမလား၊ မကောင်းတဲ့ကံ ရှာမလား စဉ်းစားပါ။ မကောင်းတဲ့ကံ မယူသွားပါနဲ့၊ မရှာနေပါနဲ့။

ကံနှစ်မျိုးမှာ ကောင်းတဲ့ကံကိုသာ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာအဖြစ်နဲ့ ယူသွားသင့်ပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် အသုံးကျတာကို ယူသွားပါမှ အသုံးချနိုင်ပါမယ်။ အသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်။

အိမ်တစ်အိမ်မှာကြည့်ရင် အသုံးဝင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ရှိသလို အသုံးမကျတဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အသုံးဝင်တဲ့ပစ္စည်းကျတော့ သိမ်းထားပြီး အသုံးမကျတဲ့ ပစ္စည်းကို ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မသိမ်းထားပါဘူး။ လွှင့်ပစ်ပါတယ်။ ဒီအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပါ။ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေ ကိုယ့်နောက် မလိုက်ပါစေနဲ့။ အကုန်လုံး လွှင့်ပစ်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်အတွက် တကယ်တမ်း ကိုယ်ပိုင်ရတဲ့ကံဟာ ကောင်းတဲ့ကံသာ ဖြစ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကောင်းတဲ့ကံကိုသာ ကိုယ့်နောက်ကို အစဉ်တစိုက် လိုက်ခွင့်ပြုပါ။ ကိုယ့်ကို ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေ ပေးမယ့် ကုသိုလ်ကံကိုသာ ကိုယ်နဲ့ တစ်ပါတည်း ပါအောင် ယူသွားပါ။

ကုသိုလ်ကံမှတစ်ပါး တခြားတခြားသော ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်လောက်ပင်

ရှာနေရှာနေ ဘယ်လောက်ပင် စုနေစုနေ ရလာတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ကိုယ်ပိုင်အစစ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်အမှန်တကယ်ပိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင် မဟုတ်ပါဘူးလို့ အရှင်ရဋ္ဌပါလဟာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတဲ့ အကျဉ်းချုပ်တရားကို ကောင်းစွာ သိမြင်ပါတယ်။ ဒီအသိကြောင့် လူ့ဘောင်ကိုစွန့်ခွာ ရဟန်းပြုပြီး တရားကျင့်တာပါလို့ ပြောကြားလိုက်ပါတယ်။

D

tvkdjynfwb0

နောက်တစ်ခု ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ဆက်ပြီး ဟောကြနာကြရအောင်ပါ။ ဘုရားရှင်ထံက နာကြား ခဲ့ပြီး သဘောပေါက်သိမြင် သံဝေဂတွေဝင်ခဲ့တဲ့ တရား ကို အရှင်ရဋ္ဌပါလက ကောရဗျမင်းကို ပြန်ဟောပါ တယ်။ လေးခုမြောက် နောက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ တရား အကျဉ်းချုပ်က –

“ဦနော လောကော အတိတ္တော၊ တဏှာဒါသော။”

လောကော – လောကထဲမှာ ရှိနေကြတဲ့ လူ အပေါင်းသည်၊ **ဦနော** – အမြဲတမ်းကို လိုအပ်နေကြ

ပါပေကုန်၏၊ **အတိတ္တော** – မရောင့်ရဲနိုင်၊ မတင်းတိမ် နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတယ်၊ **တဏှာဒါသော** – တဏှာရဲ့ ကျွန် ဖြစ်နေကြတယ်လို့ ဟောတာပါ။

❋ ***တဏှာခိုင်းရာ လုပ်ရတာ အလိုမပြည့်ပါတကား။***

အမြဲတမ်းကို လိုအပ်နေ လက်ရှိလူ့ဘောင် လူ့လောက လူ့ဘဝထဲမှာ နေကြတဲ့သူ တွေရဲ့ အနေအထားကို စစ်ဆေးပြလိုက်တာပါ။ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့အခါမှာ လူ့ဘဝ၊ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်နေချိန်မှာ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ နတ်ဖြစ်ပြန်ရင်လည်း နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်ပြန်တော့ ဗြဟ္မာဘဝလို့ ဘဝတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့သူတွေရဲ့ ဘဝကို စစ်တမ်းထုတ်ကြည့် မယ်ဆိုရင် အမြဲတမ်းကို လိုအပ်နေကြတာ တွေ့ကြရ ပါလိမ့်မယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်မှာ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ တစ်ခုရတော့လည်း နောက်တစ်ခု လိုချင် တယ်။ တစ်မျိုးရတော့လည်း နောက်တစ်မျိုး လိုချင်

တယ်။ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ရောက်ပြန်တော့လည်း ဒါထက်ကို ပိုလို့သာ လိုချင်တယ်လို့သာ ဖြစ်နေကြတာ ပါ။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေကြတာလဲဆိုရင် မရောင့်ရဲနိုင် အောင် ဖြစ်နေကြတာပါ။ မရောင့်ရဲနိုင်ကြတာပါ။ ရှိတဲ့သူကလည်း ပိုပိုပြီး ရှိချင်ပါတယ်။ မရှိတဲ့သူက လည်း မရှိသေးတာတွေ ရှိချင်နေကြပြန်ပါတယ်။ ရှိတဲ့အပေါ်မှာလည်း စွဲလန်းနေကြပြန်ပါတယ်။

စွဲလန်းမှုကို ပယ်ဖို့ခက် တဏှာလောဘနဲ့ သက်ရှိ ဖြစ်စေ၊ သက်မဲ့ဖြစ်စေ တစ်ခုခုကို တစ်ယောက်ယောက်ကို စွဲလန်းမိပြီဆိုရင် အဲဒီ အစွဲအလန်းကို ပယ်ဖျောက်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန်မှ ခဲယဉ်းပါတယ်။

လွန်လေပြီးတဲ့အခါက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်း တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်နေချိန်မှာပါ။ ဘုရားလောင်းက ပေါက်တူးလေးတစ်ချောင်း အားကိုးလို့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်ပျိုးပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုရပါတယ်။ ကုဒ္ဒါလပဏ္ဍိတ လို့ အမည်တွင်ပါတယ်။

ပေါက်တူးကိုင်ပညာရှိလို့ ဘာသာပြန်ရပါလိမ့်မယ်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နိမ့်ကျတဲ့ ဘဝမှာ ဖြစ်နေရတာပါ။

တစ်နေ့တော့ “ပေါက်တူးတစ်ချောင်းပဲ ပိုင်တဲ့ ငါ့ဘဝမှာ ဘာများ တွယ်တာစရာရှိလို့လဲ၊ တောထွက်ပြီး တရားကျင့်တာကမှ ကောင်းဦးမယ်” လို့ စဉ်းစားပြီး ပေါက်တူးလေးကို လုံခြုံရာမှာ သိမ်းဆည်းကာ တောထဲသွားပြီး ရသေ့ရဟန်းပြု တရားကျင့်ပါတယ်။ အချိန်မကြာခင် သူ့ကိုယ်ပိုင် ပေါက်တူးလေးကို သတိရပြီး ပေါက်တူးအားကိုးနဲ့ လူထွက်လာပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ သွားပြန်တော့လည်း သိပ်မကြာပါဘူး။ လူထွက်ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်ကျတော့ အပြီးအပြတ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီး မြစ်ထဲကို ပစ်ချလိုက်ပါတော့တယ်။ မျက်စိဖွင့်ထားရင် ဘယ်နေရာများ ကျသွားလဲလို့ သိနေရင် ပြန်ဆယ်ချင်နေမှာစိုးလို့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ပစ်ချလိုက်တာပါ။ အဲဒီကျမှပဲ ပေါက်တူးအပေါ် သံယောဇဉ်ပြတ်သွားပါတော့တယ်။ တရားကျင့်လို့ ရပါတော့တယ်။

စွဲလန်းမှု တဏှာဟာ အင်မတန် ပြင်းထန်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းလှပါတယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပေါက်တူးလေးအပေါ် စွဲတဲ့အစွဲကိုတောင် ပယ်ဖို့ခက်တယ်ဆိုတော့ စွဲစရာများတဲ့သူတွေအတွက် စဉ်းစားစရာပါ။ ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားတာတွေအပေါ်မှာ အစွဲကင်းအောင် ဖြတ်ဖို့ ဘယ်လောက်ကြိုးစားရမယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် သိထားဖို့ပါ။ တဏှာလောဘနဲ့ လိုချင်နေသမျှဟာ ဒုက္ခရောက်ဖို့ အကြောင်းတွေပါ။

လိုချင်လို့ ဆင်းရဲနေ “လိုနေတယ်၊ လိုနေတယ်” ဆိုပြီး လိုချင်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေကြတာပါ။ လိုချင်မှုကို အခြေခံပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ဆင့်ပွားဖြစ်ပေါ်နေတာပါ။ လိုချင်မှုရှိရင် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ရှိနေဦးမှာပါပဲ။ ဘာလိုချင်တယ်၊ ဘာရချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ရှိအောင် ရအောင် လုပ်ရတော့မယ်၊ ဖြစ်အောင် လုပ်ရတော့မယ်။ အဲဒီလို ကြိုးစားအားထုတ် လုပ်ရပြန်တော့လည်း ဆင်းရဲပါတယ်။ ရလာပြန်တော့လည်း ထိန်းသိမ်းရတယ်၊ စောင့်ရှောက်ရ

တယ်၊ ကိုယ့်လက်ထဲက လွတ်မသွားအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရတဲ့ဒုက္ခ ရှိလာပြန်ပါတယ်။

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ မရောင့်ရဲနိုင်တဲ့အတွက်၊ အမြဲတမ်း လိုအပ်နေတဲ့အတွက် အမြဲတမ်းကို ဆင်းရဲဒုက္ခတွေနဲ့ လုံးထွေးရစ်ပတ်နေကြရတာပါ။ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အမြောက်အများ ရှိနေပေမယ့် ထပ်ပြီးလိုချင်နေတဲ့သူဟာ ချမ်းသာသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်းရဲနေတဲ့သူလို့သာ ပြောရမှာပါ။

တဏှာကျွန်ခံနေရ တဏှာခိုင်းသမျှ လုပ်နေရတဲ့ ဘဝမှာ တဏှာအလိုကျ နေထိုင်အသက်ရှင်နေကြရတဲ့သူတွေဟာ တဏှာရဲ့ကျွန်တွေဆိုရင် မမှားပါဘူး။

ကျွန် ဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဘာမှ လုပ်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်အပေါ်က အုပ်ချုပ်ထားတဲ့သူ ကိုယ့်ကို စိုးပိုင်တဲ့သူရဲ့ သဘောကျ အလိုကျ လှုပ်ရှားသွားလာ နေထိုင်စားသောက်နေရတာမျိုးပါ။

အခု နွေရာသီကာလ နေ့ခင်းကြောင်တောင် နေပူကျဲတဲမှာ ဘယ်မှ မသွားချင်ဘူး၊ နေပူထဲ မထွက်ချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တဏှာခိုင်းလိုက်ရင် မနေနိုင်ပါဘူး။ ထီးလေးဆွဲ၊ ဦးထုပ်လေးဆောင်းပြီး ထွက်ကြရပါတယ်။

တဏှာခိုင်းလိုက်ရင် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ မိဘတွေ ဆရာသမားတွေ ခိုင်းလိုက်ရင် ငြင်းချင်ငြင်းဦးမယ်။ “ပူသေးတယ်၊ မသွားသေးဘူး၊ ဘာ အရေးကြီးလို့လဲ၊ နောက်မှသွားလည်း ဖြစ်တာပဲ၊ နောက်မှလုပ်လည်း ရတာပဲ” ဆိုပြီး မိဘဆရာသမားတွေ ခိုင်းရင် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် အလွယ်တကူလက်ခံချင်မှ လက်ခံမယ်။ တဏှာခိုင်းလာပြီဆိုတဲ့အချိန်မှာတော့ နေပူပူ မိုးရွာရွာ လှိုင်းကြီးကြီးလေထန်ထန် အသက်စွန့်ပြီး သွားတော့တာပါပဲ။

ဘဝထဲမှာ နေရတဲ့သူတွေဟာ တဏှာက ပေးသမျှ ကျွေးသမျှနဲ့ ကျေနပ်ကြရပြီး တဏှာက ခိုင်းတာမှန်သမျှ အကုန်လုံး လုပ်နေကြရပါတယ်။

တဏှာကြောင့် ဒုက္ခရောက်

တဏှာရဲ့ ကျေးကျွန်တွေ ဖြစ်နေကြရတာဟာ အင်မတန်မှ ကျဉ်းကြပ်ပါတယ်။ ဆင်းရဲပါတယ်။ သက်သာခွင့် ချမ်းသာခွင့်ဆိုတာ မမျှော်လင့်နိုင်ပါဘူး။ တဏှာနဲ့ပေါင်းရင် မျက်ဖြူဆိုက်လောက်အောင် ဒုက္ခရောက်ကြရပါတယ်။ တဏှာအလိုကို ဖြည့်ပေးနိုင်ဖို့ လိုအပ်ချက်တွေ ပြည့်စုံဖို့အတွက်ကို ဆင်းရဲခံ ပင်ပန်းခံ ဒုက္ခမျိုးစုံတွေ တွေ့ကြုံနေကြရပါတယ်။ အငိုတွေ အရယ်တွေနဲ့ မသက်မသာ လှိုက်မောလို့ သံသရာထဲမှာ မျောကြရပါတယ်။

ဒီလောက် ဒုက္ခတွေများနေတာ ဘာကြောင့်လဲလို့ အကြောင်းပြန်ရှာကြည့်ရင် တဏှာကြောင့်လို့ မြင်ရမှာပါ။ “တဏှာကြောင့် ဆင်းရဲဖြစ်ရတယ်” လို့ သိသွားတဲ့ အရှင်ရဋ္ဌပါလဟာ ဘာမှ မတွယ်တော့ပါဘူး၊ ဘာမှ မလိုချင်တော့ပါဘူး။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ထုလ္လကောဋ္ဌိကရွာကြီးမှာပဲဟောတဲ့ ပထမဦးဆုံး တရားပွဲမှာပဲ၊ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် နာကြားရတဲ့ တရားပွဲမှာပဲ သူ သဘောပေါက်

သွားပါတယ်။ တဏှာကျွန်ဖြစ်ရမှာကို ကြောက်လန့်သွားပါတယ်။ တဏှာကို တွန်းလှန်ဖို့ တရားကျင့်ရမယ်လို့ သိမြင်သွားပါတယ်။ လူ့ဘောင်ကိုစွန့်ခွာ ရဟန်းပြုလာတာဟာ တဏှာကျွန်အဖြစ်က လွတ်ဖို့ပါလို့ ကောရဗျမင်းကို ရှင်းပြပါတယ်။

မီးနှင့်တူ ပင်လယ်နှင့်တူ

လိုချင်တပ်မက် ချစ်ခင်နှစ်သက် စွဲလန်းတတ်တဲ့ တဏှာဟာ မီးနဲ့တူပါတယ်။ မီးပုံကြီးထဲကို လောင်စာတွေ ဘယ်လောက်ထည့်ထည့် အကုန်လုံး တစ်စမကျန်အောင် လောင်ကျွမ်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ မီးပုံကြီး မလောင်နိုင်တာ မရှိပါဘူး။ လောင်စာတွေ ပြည့်လျှံသွားတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ။ မိုးတွေရွာလို့ မြစ်တွေ ချောင်းတွေ အင်းအိုင်တွေက စီးလာတဲ့ရေတွေဟာ အကုန်လုံး ပင်လယ်ထဲကို စီးဆင်းသွားတယ်။ ရေတွေကြီးလို့ ရေတွေလျှံလို့ဆိုပြီးတော့ မြေပြင်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ

ရေတွေ ပြည့်နေပြည့်နေ ပင်လယ်ထဲ ရောက်သွားတဲ့ အခါမှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီး ပြည့်လျှံသွားတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။

ဒီတော့ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက် ပြည့်စုံမှု မရှိ လိုနေဦးမှာ သေချာပါတယ်။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာစွာ နေချင်တယ်ဆိုရင် ဒုက္ခပေးမယ့် တဏှာကို ပယ်ရမှာလို့ သဘောပေါက်ပြီးတော့ အရှင်ရဋ္ဌပါလ ရဟန်းပြုပါတယ်။ တရားကျင့်ပါတယ်။

ရတိုင်းလိုချင်နေရင် ကောရဗျမင်းကို ရတိုင်းလိုချင်တဲ့ တဏှာရဲ့သဘောကို သိစေဖို့ အတွက် အရှင်ရဋ္ဌပါလက "မင်းကြီး သင့်မှာ ကုရုတိုင်း ဆိုတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ပိုင်ဆိုင်ထားပါပြီ၊ ရရှိထား ပါပြီ၊ သင်မင်းကြီးကို နောက် တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ပေးဦး မယ်ဆိုလည်း ယူနေဦးမှာပဲ၊ နောက်တစ်ခါ တိုင်းပြည် တစ်ပြည် ထပ်မံပေးလာရင်လည်း သင်မင်းကြီးဟာ မငြင်းမဆန် လက်ခံသိမ်းပိုက်မှာပါပဲ၊ တော်ပြီ တန်ပြီ

ပြည့်စုံပြီလို့ မငြင်းနိုင်တာဟာ အလိုမပြည့်တဲ့သဘောပါ၊ မရောင့်ရဲနိုင်တဲ့သဘောပါ၊ လိုချင်မှု စွဲလန်းမှု တဏှာကို မတော်လှန်နိုင်ရင် တဏှာကျွန်ဖြစ်နေတာပါ" လို့ သူ သဘောပေါက်နားလည်ထားတဲ့ တရားအကျဉ်းချုပ်ကို ဟောပြလိုက်ပါတယ်။

စစ်တမ်းထုတ် အဖြေမှန်ရှာ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ကိုယ် ရထားတဲ့ဘဝကို ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး စစ်တမ်းထုတ်ပြတဲ့ တရားဒေသနာ နဲ့ အမြဲတမ်း ပြန်ပြီးတော့ စစ်ဆေးကြည့်ရပါမယ်။

ငါတို့ရဲ့ခန္ဓာ ငါတို့ ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားတဲ့ဘဝကို အို နာ သေ နဲ့ တည်ဆောက်ထားတယ်။ အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်းတရားတွေနဲ့ ကြုံတဲ့ချိန်ခါမှာ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကို မကယ်နိုင်ဘူး။ ဘာတစ်ခုမှ အားကိုးစရာ မရှိဘူး။ တရားသာလျှင် အားကိုးစရာရှိတယ်။ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာများ ရမလားရယ်လို့ ငါတို့ရှာနေကြတယ်။ ကိုယ်ပိုင် ဥစ္စာ ဆိုတာသည် ဒီလောကမှာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ကိုယ် တကယ်တမ်းပိုင်တာသည် ကံပဲရှိတယ်။ လိုချင်တဲ့

တဏှာကို မပယ်နိုင်သေးရင် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ တွေ့ကြုံ နေလိမ့်မယ်။ လိုအပ်ချက်တွေ မပြည့်စုံသေးဘူးဆိုရင် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ရနေလိမ့်မယ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ဖြစ်စေတဲ့ တဏှာကို ပယ်နိုင်ပါမှ ချမ်းသာလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့်ဘဝကို စစ်တမ်းထုတ် အဖြေမှန်တွေ ရပြီးတော့ နားလည် သဘောပေါက်ကြမယ် ဆိုရင်ဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် သက်သာရာ ချမ်းသာရာကို ရပါလိမ့်မယ်။

တရားကျင့်ဖို့ကောင်း ကိုယ်ရရှိထားတဲ့ ဘဝကို စစ်ဆေး ကြည့်နိုင်ဖို့ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် အဋ္ဌကနိပါတ် အက္ခဏသုတ္တန်မှာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးက တရားဓမ္မ ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝအခြေအနေ ရှစ်မျိုးကိုလည်း ဟောပြပါတယ်။

တရားကျင့်ချင်ပေမယ့် ကျင့်လို့မရ၊ ကျင့်သော် လည်းပဲ ဘယ်လိုမှ တရားထူး တရားမြတ်ကို မရနိုင်တဲ့ အခြေအနေ အချိန်အခါတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အခွင့်အရေးကောင်းတွေ ရနေချိန်မှာ မကျင့်ဘဲ အခွင့်ကောင်းတွေ လွဲချော်ချိန်ကို ရောက်မှဆိုရင်

ဘယ်လိုပဲ တရားကျင့်ကျင့်၊ ဘယ်လောက်ပဲ အားထုတ်ထုတ် ကြိုးစားခွင့် အားထုတ်ခွင့်တောင် မရနိုင်တာမို့ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးလို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး သင့်နေချိန်ဟာ ကြောက်စရာကောင်းလွန်းတာမို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းက "အပါယ်လေးပါး၊ ကပ်သုံးပါး၊ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး ကင်းလွတ်ရပါလို၏" လို့ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ဆုတောင်းကြတာပါ။ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါး လွတ်နေချိန်ဟာ တရားကျင့်ဖို့ ကောင်းတဲ့ဘဝအချိန်အခါပါ။

အခု မိမိတို့ရတဲ့ဘဝဟာ အမှန်တကယ် အကောင်းဆုံးဘဝလို့ ပြောရမှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုရင် ခုချိန်မှာ တရားဓမ္မ အားထုတ်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ ရနေပါတယ်။ အားထုတ်မယ် ကျင့်ကြံမယ် ဆိုရင်လည်း ပေါက်မြောက်ပြည့်စုံအောင် ကျင့်နိုင်တဲ့ အနေအထား ရှိနေကြလို့ပါ။

ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးဆိုတာ အချိန်တိုင်းမှာ ဘဝတိုင်းမှာ ရနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့

ကုသိုလ်ကံအလှည့်သင့်လို့ ဘဝဆိုးတွေ လွတ်မြောက်နေချိန်မှာ ရလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို ထိထိမိမိ ရယူတတ်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ အရယူမိကြဖို့ လိုပါတယ်။

D

i&Jb0 a&muf;eu

ဘုရားမြတ်စွာက တရားအားထုတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အခြေအနေ၊ အခွင့်အရေးကောင်း ဆုံးရှုံးရတဲ့ ဘဝအခြေအနေတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်ပြတော်မူပါတယ်။ ငရဲဘဝကို ရောက်နေတာကို ဆိုလိုပါတယ်။

အကုသိုလ် ဒုစရိုက်မှုတွေပြုလို့ သေပြီးတဲ့နောက် ငရဲဘဝ ရောက်နေရတဲ့သူတွေကလည်း သက်ရှိသတ္တဝါတွေပါ။ လူတွေ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေ ဆိုတာကလည်း သက်ရှိသတ္တဝါတွေပါ။ သက်ရှိ သတ္တဝါချင်းအတူတူ

ငရဲဘဝကို ရောက်နေတယ်ဆိုရင် တရားကျင့်နိုင်တဲ့ အခွင့်ကောင်းတွေ ဆုံးရှုံးသွားတယ်လို့ မိန့်တော်မူတာပါ။

ဒါကိုသိစေချင်လို့ အမရပူရ တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ကြီး သီတင်းသုံးတဲ့ ကျောင်းလေးရဲ့ အပေါက်ဝမှာ "နောက်ဘဝဆိုတာ ရှိတယ်၊ ငရဲဆိုတာ ရှိတယ်" လို့ သတိပေးစာတမ်း ရေးသားထားခဲ့ပါတယ်။

လောကကိုသိမြင် ဘုန်းကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးမှာ လောကဝိဒူ ဂုဏ်တော်လည်း တစ်ပါး ပါဝင်ပါတယ်။ လောကဝိဒူ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က လောကသုံးပါးကို သိမြင်တော်မူတဲ့ မြတ်စွာဘုရားလို့ ဆိုလိုပါတယ်။ သတ္တလောက ဩကာသလောက သင်္ခါရလောက ဆိုတဲ့ လောကသုံးမျိုး အကြောင်းကို နှံ့စပ်ကုန်စင်အောင် သိမြင်တော်မူတာပါ။

သတ္တလောကဆိုတာ သတ္တဝါများပါ။ သတ္တဝါလို့ ဆိုတဲ့အထဲမှာ လူလည်းပါတယ်၊ တိရစ္ဆာန်လည်း ပါတယ်၊ ဗြဟ္မာတွေလည်းပါတယ်၊ နတ်လည်းပါတယ်၊ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာဘဝ ရောက်နေကြတဲ့သူတွေလည်း

ပါတယ်။ သက်ရှိ သတ္တဝါအားလုံးကို သတ္တလောကလို့ ခေါ်ပါတယ်။

သက်ရှိသတ္တဝါတွေ မှီတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ နေရာဌာနဖြစ်တဲ့ အနန္တစကြဝဠာ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံဟာ ဩကာသလောကပါ။ လူသားတွေနဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ နေထိုင်ကြတဲ့ ကမ္ဘာမြေသည် စကြဝဠာထဲမှာ အကျုံးဝင်တော့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးဟာ ဩကာသ လောကထဲမှာ ပါဝင်ပါတယ်။ ငရဲသားတွေ ပြိတ္တာတွေ နေထိုင်ကြတဲ့ ဘုံဌာနနေရာတွေလည်း ဒီစကြဝဠာထဲမှာ အကျုံးဝင်တော့ ဩကာသ လောကပါပဲ။

နောက်တစ်မျိုးဖြစ်တဲ့ သင်္ခါရလောက ဆိုတာက သတ္တဝါတွေမှာရှိတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေရဲ့ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း သဘောတရားတွေပါ။ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ ရရှိထားတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေဟာ မပြောင်းမလဲ တည်မြဲမနေပါဘူး။ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ အဆက်မပြတ် လည်ပတ်နေတော့ အဲဒီ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း သဘောတရားတွေကို လောက တစ်ခုအနေနဲ့ ပြောရင် သင်္ခါရလောကလို့ ဆိုရတာပါ။

ဘုရားရှင်ဟာ လောကသုံးပါးကို အကုန်အစင် နှံ့စပ်အောင် သိတော်မူတဲ့အတွက် သတ္တဝါတွေရဲ့ အကြောင်းတွေကိုလည်း အကုန်အစင် သိပါတယ်။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံအတွင်းမှာ သတ္တဝါတွေ နေပုံထိုင်ပုံတွေ ကုန်းမှာနေတာ ရေမှာနေတာ လေထုထဲနေတာတွေ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဖြစ်နေပျက်နေတာတွေ အားလုံးကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်နဲ့ သိမြင်ပါတယ်။ လောကဝိဒူ ဂုဏ်တော်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဘုရားရှင်က ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက် ချိန်မှာ လူသားတွေနဲ့ ငရဲသားများရဲ့ ကွာဟချက်တွေ တွေ့လာပါတယ်။

လူသားတွေမှာဆိုရင် တရားဓမ္မကျင့်နိုင်တဲ့ အခွင့်ကောင်းရှိတယ်။ ငရဲသားတွေက အမြဲ ဆင်းရဲဒုက္ခ နှိပ်စက်ခံနေရတယ်။ အချိန်နဲ့အမျှ ဆင်းရဲနေရတယ်။ အချိန်တိုင်းမှာ ကိုယ်ရောစိတ်ရော ဆင်းရဲပင်ပန်းနေတဲ့ ဘဝဆိုးနဲ့ နေရချိန်မျိုးမှာ တရားကျင့်ပါဆို မကျင့်နိုင် ပါဘူး။ တရားကျင့်ရဦးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုးတောင် ပေါ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

သူတို့နဲ့စာရင်တော်သေး လူ့ဘဝ ဆိုတာက ဘယ်လောက်ပဲ စီးပွားရေး မပြေလည်ပါစေ၊ စားဝတ်နေရေး ကြပ်တည်းပါစေ၊ တရားကျင့်မယ်ဆိုရင် ကျင့်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ရပါသေးတယ်။ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် အခု ကိုယ်ရထားတဲ့ အခွင့်အရေးနဲ့ ငရဲသားတွေရနေတဲ့ အခွင့်အရေး ဘယ်လောက် ကွာခြားတယ်ဆိုတာ တွေ့ရမှာပါ။

ဒီနေရာမှာ ဘုန်းကြီး စကားတစ်ခု ပြောချင်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဓမ္မဒူတ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ နိုင်ငံအနှံ့အပြား တရားဓမ္မ လှည့်လည်ဟောပြောရင်းနဲ့ ရေးမြို့ဘက်ကို ကြွခဲ့ပါတယ်။ ရေးမြို့ကိုရောက်တိုင်း သူကြည်ညိုရင်းစွဲရှိတဲ့ ကလိန်စိဆရာတော်ကြီးကို အမြဲတမ်း ဝင်ရောက်ဖူးမျှော်ကန်တော့လေ့ရှိပါတယ်။

ကလိန်စိဆရာတော်ကြီးဆိုတာ သက်တော်ဝါတော် ကြီးရင့်လှပါပြီ။ သက်တော်ကြီးတဲ့တိုင် နေ့စဉ်ပိဏ္ဍပါတ်ဆွမ်းခံ ကြွလေ့ရှိပါတယ်။ ဓမ္မဒူတဆရာတော်

ရောက်သွားတဲ့အချိန်နဲ့ ကလိန်စိ ဆရာတော်ကြီး ဆွမ်းခံပြန်ကြွကာစနဲ့ ဆုံပါတယ်။

"ဆရာတော်ဘုရား နေကလည်း ပူလှသနဲ့၊ ပင်ပန်းပါတယ်ဘုရား" လို့ လျှောက်ထားတော့ ဆရာတော်ကြီးက "မောင်ပညာဇောတရဲ့၊ ငါက အောက်ကြည့်သွားတာဟဲ့၊ ပင်ပန်းတယ် မထင်တော့ပါဘူး၊ အောက်က ငရဲဘုံမှာ တို့ထက် အပူများတဲ့ သတ္တဝါတွေပြည့်လို့၊ သူတို့အပူနဲ့စာရင် ဒီအပူက ဘာဟုတ်သေးလို့လဲ၊ လူ့ဘဝရတုန်းလေး တရားအလုပ်လုပ်ခွင့်ရတာ၊ အပေါ်က အပူကတော့ ပူစမ်းပါစေကွယ်" လို့ မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

ဒီစကားတွေကို ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင် ဓမ္မဒူတဆရာတော်ကြီးဟာ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ဘုန်းကြီးတို့ကို ဆုံးမဩဝါဒ ပေးလေ့ရှိတာမို့ ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေတာပါ။

လူ့ဘဝကို အမွှန်းတင် မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော ဆိုတာ လူအဖြစ်ကို ရခဲတယ်လို့ ဘုရားဟောရှိပါတယ်။ ရှားပါးတယ်၊ ရခဲတယ်

ဆိုတာ တန်ဖိုးကြီးလို့ပါ။ "ဘုံတကာ့ ဘုံဌာနတွေထဲမှာ လူ့ဘုံက ဘာလို့ တန်ဖိုးကြီးရတာလဲ၊ သက်တမ်းရှည်ပြီး တန်ခိုးကြီး နတ်ဘုံ ဗြဟ္မာ့ဘုံတွေက ဘုန်းတန်ခိုးတန်ဖိုး ပိုမကြီးဘူးလား" လို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ တန်ဖိုး ဆိုတာကို မြတ်ဗုဒ္ဓက အရာရာမှာ ကုသိုလ်နဲ့ပဲ တိုင်းတာပါတယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု များများ ပြုခွင့်ရတဲ့ဘုံကမှ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး ဘုံဌာနပါ။ ကုသိုလ်တွေ ပြုချင်တိုင်း လွယ်လွယ်ပြုလို့ရတဲ့ ဘဝမို့ လူ့ဘဝကို အမွှန်းတင်တာပါ။

အခု ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ငရဲဘဝကနေ လွတ်မြောက်နေပါတယ်။ ငရဲဘဝဆိုတာ သူရော ကိုယ်ပါ ဘယ်သူမဆို တစ်ခဏချင်း ရောက်သွားနိုင်တဲ့ဘဝပါ။ ရှေးကလည်း ရောက်ဖူးခဲ့ကြမှာပါပဲ။

သံသရာတစ်ခွင် ပြေးလွှားကျင်လည်တဲ့သူ မှန်သမျှ (၃၁)ဘုံထဲမှာ ဟိုထိပ်ဆုံးက အနာဂါမ် ဗြဟ္မာကြီးတွေသာ နေကြတဲ့ သုဒ္ဓါဝါသဘုံကလွဲပြီး တော့ မရောက်ဖူး မဖြစ်ဖူးတဲ့ ဘုံဘဝဆိုတာ မရှိပါဘူး။

သတ္တဝါမှန်သမျှ လူလည်းပဲ ဖြစ်ဖူးပါတယ်၊ နတ်လည်းပဲ ဖြစ်ဖူးပါတယ်၊ ဗြဟ္မာလည်း ဖြစ်ဖူးပါတယ်၊ ငရဲလည်း ကျဖူးပါတယ်၊ တိရစ္ဆာန်လည်း ဖြစ်ဖူးပါတယ်၊ ပြိတ္တာလည်း ဖြစ်ဖူးပါတယ်၊ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဘဝတွေစုံအောင် အမျိုးမျိုး သရုပ်ဆောင်ဖူးကြပါတယ်။

ဘဝကောင်းကိုတည်ဆောက် သံသရာတစ်ခွင် ကျင်လည်စဉ် ငရဲဘုံဘဝကို ရောက်နေတယ်ဆိုရင် အခွင့်ကောင်းနဲ့ လွဲချော်ရတဲ့ အချိန်ပါပဲ။ တရားအားထုတ်ရမယ့် အချိန်ကောင်းကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးပြီး အခွင့်ကောင်းနဲ့ လွဲချော်နေရပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်စဉ်းစားဆင်ခြင်ရမှာပါ။ "အခု ငါတရားအားထုတ်ဖို့ ကောင်းတဲ့အချိန်နဲ့ ကြုံနေတယ်၊ ငါ ကံကောင်းထောက်မလို့ ငရဲဘဝက လွတ်နေတယ်" လို့ ဆင်ခြင်ရမှာပါ။

ကိုယ်ပြုထားခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်အကြောင်းကံလေးက အထောက်အပံ့ ရှိနေတော့ ကောင်းတဲ့ သုဂတိဘုံ

လူ့ဘဝကို ခဏရောက်နေကြတာပါ။ ရခဲတဲ့ လူ့ဘုံ လူ့ဌာန လူ့ဘဝမှာလည်း မသေမပျောက် အမြဲတမ်း နေနိုင်တာမျိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် ဒီဘဝကနေ သေပြီးရင် ဘယ်ဘဝရောက်မယ်လို့ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် မသိပါဘူး။ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလကျမှ လူ့ဘဝကို ထပ်ရဦးမယ်လို့ အတိအကျပြောလို့ မရပါဘူး။ သေပြီးရင် လူပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူကမှ အာမ,မခံနိုင်ပါဘူး။ သေချာတာကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ကောင်းမှုတွေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝကောင်းကို တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

D

wdpämeb0 a&\uf jyeu

ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ မြင်နေရတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် တိရစ္ဆာန်လေးတွေဟာ အသိဉာဏ် မပြည့်စုံရှာပါဘူး။ စားဖို့ရယ် အိပ်ဖို့ရယ် ပျော်ဖို့ရယ်ပဲ သိပါတယ်။ သူတို့သွားနေတဲ့လမ်းဟာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဖီလာကန့်လန့်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အသိဉာဏ်ထဲမှာ အိပ်စား အပျော် သုံးခုပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီအတိုင်းအတာထက် ကျော်လွန်ပြီး

စဉ်းစားတွေးတော ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်ဆိုတာ မရှိရှာကြပါဘူး။ သူတို့ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒီသုံးခုနဲ့ပဲ အချိန်ကုန် ပြီးဆုံးသွားပါတယ်။ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်း သတ်ကြဖြတ်ကြ စားသောက်ကြပြီး တစ်ဘဝတာ ပြီးဆုံးသွားကြပါတယ်။ ဗြဟ္မစရိယဆိုတဲ့ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုး မပေါ်နိုင်ပါဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့ ရှေးတုန်းက ဘုရားလောင်း အစရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးတွေဟာ ပါရမီဖြည့်စဉ် တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်နေချိန်မှာတောင် ဒါန သီလ အစရှိတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေပြုတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာဝနာကောင်းမှုကိုတော့ မပြုနိုင်ကြပါဘူး။ ဘာဝနာကောင်းမှု ပြုလုပ်အားထုတ်နိုင် ဘာဝနာဉာဏ်စွမ်းတွေ ပေါ်ထွက်လာနိုင်တဲ့ အထိတော့ ဉာဏ်မမီကြပါဘူး။

ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြတဲ့ တရားဓမ္မဟာ နတ်ပြဟ္မာမဖြစ်ရင်တောင် အနိမ့်ဆုံး လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါမှ လူ့ဘဝကို ရောက်နေပါမှ သိနိုင်ရနိုင်တဲ့ တရားမျိုးပါ။

ဘဝတိုးတက်အောင်ကျင့် ကိုယ့်အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ ကျွဲနွားတွေ ခွေး ကြောင်တွေကို သတိထားကြည့်လိုက်ရင် သူတို့ဘဝမှာ တိုးတက်ကြောင်း ကြီးပွားကြောင်း ကျင့်တယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ကျင့်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်လည်း မရှိကြတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

ကမ္ဘာဦးစကတည်းက တည်တံ့လာခဲ့တဲ့ တိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့ အသက်ရှင်နေထိုင်မှု ဘဝပုံစံဟာ ယနေ့ခေတ်အထိ ဒီပုံစံအတိုင်းသာ ရှိနေပါတယ်။ သမိုင်းဖွံ့ဖြိုးမှုတောင် မရှိနိုင်တဲ့ သူတို့ဘဝမှာ မြင့်မြတ်တဲ့ တရားတော်တွေ ကျင့်ကြံဖို့ အခွင့်အရေး ဆိုတာတော့ ဝေလာဝေးပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘုန်းကြီး တွေးကြည့်ပါတယ်။ မြွေက ဖားကိုစား၊ ကြက်လေးတွေက ပိုးကောင်လေးတွေစားနဲ့ ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်း အိပ်စားကာမ သူတို့ဘဝမှာ အမြင့်ဘဝကို ပြန်တက်လာဖို့ဆိုတာတောင် မလွယ်ကူနိုင်ပါဘူး။ အကောင်းအဆိုး ကုသိုလ် အကုသိုလ် ဘာမှ မခွဲခြားနိုင်တာမို့ ဒီဘဝကို ရောက်သွားခဲ့ရင် မတွေးရဲစရာပါ။

ဒါကြောင့် လက်ရှိရနေတဲ့ လူ့ဘဝကို တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့ အလိုအပ်ဆုံးပါပဲ။ သိပ္ပံပညာရှင် ချားဒါဝင်က လူဟာ မျောက်က ဆင်းသက်လာတာပါတဲ့။ တစ်ချို့က လည်း ပြောပါတယ်။ ဗြဟ္မာက ဆင်းသက်လာတာတဲ့။ လူဖြစ်ပေမယ့် လောဘ ဒေါသတွေ မိုးမွှန်လာရင် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ထက် ပိုပြီးရိုင်းစိုင်းလာတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ မေတ္တာ ကရုဏာ ဗြဟ္မစိုရ်တရားတွေ ရင်ထဲ ကိန်းအောင်းလာပြန်တော့လည်း တကယ့်ဗြဟ္မာကြီးလိုပဲ အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာတာ တွေ့ရတယ်။

လူဟာ ဘယ်က ဆင်းသက်လာတယ် ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအားလုံး သိပြီးသားပါ။ ဗြဟ္မာက လူဖြစ်လာတယ်ပြောပြော၊ မျောက်ကပဲ လူဖြစ်တယ်ပြောပြော အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အရေးကြီးတာက လူကနေ မျောက်ပြန်မဖြစ်သွားဖို့ပါပဲ။ မျောက်လို တိရစ္ဆာန်ဘဝမျိုး ပြန်ရောက်သွားရင်တော့ ဒီလို တရားအားထုတ်ဖို့ အခွင့်အရေး ဝေးပါပြီ။ ကမ္ဘာအသင်္ချေ သံသရာထဲမှာ မြုပ်မျော မျောရပါပြီ။

လူနဲ့တိရစ္ဆာန်ကွာခြား အဲဒီတော့ လူသားတစ်ယောက်နဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် သက်ရှိဘဝ ရကြတာချင်းအတူတူ၊ ရုပ်နာမ်တရားတွေ ရှိကြတာချင်း အတူတူ တရားကျင့်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ၊ ကျင့်နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေ ကွာခြားသွားပါတယ်။

ကိုယ်က ခုဘဝမှာတော့ လူဖြစ်ပေမယ့် နောက်ဘဝကျရင် တိရစ္ဆာန်ဘဝ မရောက်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ တစ်ချို့ အစွဲအလန်းတွေနဲ့ သေသွားကြပြီး လူ့ဘဝကနေ တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်သွားကြတာ ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့သာ တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်သွားရင် ဘဝရှုံးသွားပါပြီ။

လူ့ဘဝကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ တရားဓမ္မနဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် အဆင့်မြှင့်တင်လို့ရတဲ့ အနေအထားပါ။ လက်ရှိခန္ဓာကို အခြေပြုကာ တရားဓမ္မကို ကျင့်သုံးမယ်ဆိုလည်း ကျင့်သုံးနိုင်ပါတယ်။ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေက လွတ်အောင်ကျင့်မယ် ဆိုရင်လည်း ကျင့်နိုင်ပါတယ်။

သက်ရှိလောကမှာ လူနဲ့တိရစ္ဆာန် အရေအတွက်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင် တိရစ္ဆာန်အရေအတွက်က ပိုများတာ သေချာပါတယ်။ မိုးဦးကျက တရုတ်ပြည်မှာ ရေတွေကြီးလို့ ယန်စီမြစ်ကြီး ရေတွေလျှံပါတယ်။ ကွင်းတွေ ချိုင့်တွေ မြေပြင်တွေအားလုံး ရေဖုံးလွှမ်းလို့ လူတွေ နေစရာမရှိ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်ကြရပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကြွက်တွေလည်း ရေမြုပ်လို့ အပြင်ကို ထွက်လာကြတာ သန်းချီရှိပါတယ်။ စားစရာ နေစရာ မရှိလို့ စိုက်ခင်းတွေစား၊ လူတွေနဲ့ ရောနှောပြီးနေကြလို့ ရောဂါဖြစ်မှာစိုးတဲ့အတွက် နှိမ်နင်းကြတာ အကောင်ရေ သုံးသန်းကျော်တယ်လို့ သတင်းထုတ်ပြန်ပါတယ်။ များလိုက်တဲ့ ကြွက်တွေပါ။

ဒါကိုကြည့်ရင် အရေအတွက်အားဖြင့် တွက်ဆကြည့်ရင် လူဖြစ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးထက် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖို့ အခွင့်အရေးက ပိုများတာ သေချာပါတယ်။ သတိထားရမှာက တိရစ္ဆာန်ဘဝကို မတော်တဆ ရောက်နိုင်တာကိုပါ။ အယူမှားပြီးတော့ သေခါနီးကာလမှာ တစ်ခုခုကို

စွဲလန်းပြီးတော့ သားစွဲ သမီးစွဲ ပစ္စည်းဥစ္စာစွဲကြောင့် တိရစ္ဆာန်ဘဝ ရောက်သွားနိုင်တာကို သတိထားရပါမယ်။ အစွဲအလန်းတွေ လွတ်ကင်းအောင် တရားကျင့်ကြရပါမယ်။

D

\ydwfb0jzpfaeu

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံအတွင်းမှာ ကိုယ်မရောက်ဖူးတဲ့ ဘုံဌာန မရှိပါဘူး။ လူသားတစ်ယောက် သေပြီးရင် ကောင်းရာသုဂတိလည်းရောက်ပြီး နတ်ပြဟ္မာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ငရဲလည်း ကျနိုင်ပါတယ်၊ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ ဗုဒ္ဓဒေသနာမှာ အတိအကျ ရှိပြီးသားပါ။

ပြိတ္တာဘဝဆိုတာ စားဝတ်နေရေး အလွန် ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းပါတယ်။ ထမင်းတစ်လုံး

ရေတစ်ပေါက် သောက်ရဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ လူတွေရဲ့ စားကြွင်းစားကျန် အညစ်အကြေးတွေကို စားသောက် နေထိုင်ရတဲ့ ဘဝဆိုးပါ။ လူတွေနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးနေရာ မှာပဲ ရှိနေပေမယ့် လူတွေရဲ့ သာမန်မျက်စိနဲ့ မမြင်ရ ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ သူတို့က ထင်ထင်ရှားရှား ပြမှ မြင်နိုင်တာမျိုးပါ။

ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က ကြောက်စရာ လန့်စရာမို့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ချင် မမြင်ချင်ကြပါဘူး။ သူတို့ ကိုယ်ထင်ပြတာက သူတို့မှာ စားဝတ်နေရေးအတွက် စားချင်သောက်ချင်လို့ဖြစ်စေ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ လိုချင်လို့ ဖြစ်စေ၊ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးလို့ လက်ရှိ အခြေအနေကို မြင်စေချင် သိစေချင်လို့ ဖြစ်စေ ကိုယ်ထင်ပြကြတာကို လူတွေက ကြောက်လန့်ကြ ပါတယ်။ ခြောက်လှန့်တယ်လို့ ထင်ကြပါတယ်။

ပြိတ္တာဘဝမှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုတွေ အချိန်တိုင်း ခံစားနေရပါတယ်။ မြတ်တဲ့အကျင့်ကို ကျင့်ကြံဖို့ရာ အခွင့်အရေးကောင်းတွေ ဆုံးရှုံးရပါတယ်။

အခွင့်အရေးဆုံးရှုံး

အခု ဘုန်းကြီးတို့နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်နေတဲ့ သတ္တဝါတွေကို ကြည့်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိရစ္ဆာန်လေးတွေလည်း ရှိတယ်။ ပြိတ္တာဘဝ ရောက်နေရတဲ့သူတွေလည်းရှိတယ်။ ငရဲကျနေတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီသတ္တဝါတွေ ဟာ လူတွေလို တရားနာမယ် ဆိုလည်း မနာနိုင်ပါဘူး။ ဒါနကောင်းမှု ပြုမယ်ဆိုလည်း မပြုနိုင်ပါဘူး။ သီလ ဆောက်တည်မယ်ဆိုလည်း မစောင့်နိုင်ပါဘူး။ တရားကျင့် မယ်ဆိုလည်း မကျင့်နိုင်ပါဘူး။ ကုသိုလ်ဘက်က အခွင့်အရေးအားလုံး ဆုံးရှုံးနေပါတယ်။

လူတွေမှာလည်း ကိုယ်နဲ့ ထိတွေ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ လူတွေကိုကြည့်ရင် တစ်ချို့လူတွေက စားဝတ်နေရေး ကြပ်တည်းလွန်းလို့ မနည်း လှုပ်ရှားရုန်းကန် ရှာဖွေပြီး မသေရုံလေး စားနေရတယ်။ သူ့မှာ တခြားကိစ္စတွေ ဘာမှ ထည့်မစဉ်းစားနိုင်တဲ့လူမျိုး ရှိပါတယ်။

တစ်ချို့က စားစရာသောက်စရာတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဦးခေါင်းထဲမှာ စီးပွားရေး ကြီးပွားရေးပဲ

ရှိတယ်။ ချမ်းသာရဲ့သားနဲ့ ဒီထက် ပိုပိုချမ်းသာအောင် ရှာဖွေတဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်ပြီးတော့ တစ်သက်တာ အချိန်ကုန်သွားတဲ့ လူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို လူတွေဟာ ပြိတ္တာနဲ့တူတဲ့ လူတွေပါ။

မျက်မှောက်လောက ဒီကနေ့ တိုးတက်နေတဲ့ နည်းပညာတွေနဲ့အတူ ကမ္ဘာကြီးကို တစေ့တစောင်း လှမ်းကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အရှိန်အဟုန်နဲ့ ဖွံ့ဖြိုးလာတဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေရဲ့နောက်မှာ မလိုလားအပ်တဲ့ အနိဋ္ဌာရုံ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတွေ ပါလာပါတယ်။ အားကြီးတဲ့အုပ်စုက အားနည်းတဲ့အုပ်စုကို ကြီးနိုင်ငယ်ညှဥ်းပြု၊ အားနည်းတဲ့သူတွေကလည်း ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တုံ့ပြန်ရင်း စစ်ပွဲတွေကြားက ကားဖုံးကွဲသံတွေ၊ ဆူနာမီလို သဘာဝဘေးဆိုးရဲ့ သေမင်းအော်သံတွေ မကြားချင်မှ အဆုံးပါ။ ရောဂါဘယ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကနေ တစ်ဆင့် ပြိတ္တာဘုံဆိုတာကို မျက်စိနဲ့ မြင်ရတော့ မယောင်ယောင်ပါပဲ။

ကမ္ဘာ့လူသားအားလုံးဟာ ထုံးစံနဲ့ ယဥ်ကျေးမှုတွေ ကွာဟခြားနားတယ်။ အသားရောင် ဘာသာ

စကား ကွဲပြားတယ်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲ ကွဲကွဲ၊ သူတို့အားလုံးမှာ တူညီတာတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ လူတိုင်း ချမ်းသာချင်ကြတာပါ။ ချမ်းသာခြင်းဆိုတာကို ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေကြတယ်။ တစ်ခါတစ်လေ ကံအကြောင်းသင့်လို့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ရှာဖွေရရှိကြတယ်။ ရရှိလာတဲ့ ချမ်းသာကို စွဲမြဲတည်တံ့ဖို့ ဖားမြွေခဲသလို ထပ်မံ ဖက်တွယ်ထားကြရပြန်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဖက်တွယ်ထားရင်းနဲ့ ခံစားလာလိုက်တာ ပြီးပြီလားဆိုတော့ မပြီးသေးပြန်ဘူး။ ဒီကာမဂုဏ်ကို ငြီးငွေ့လာတယ်။ အသစ် အသစ်တွေကို လိုချင်လာပြန်တယ်။ ဒီတော့ အသစ် အသစ်တွေ ထပ်မံ ရရှိဖို့ ရှာဖွေရပြန်ပါတယ်။

ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာနဲ့တူ ပြိတ္တာဘဝမှာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသလို အခု လူတွေလည်း ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးတယ်။ မရောင့်ရဲနိုင်လို့ အလိုမပြည့်တဲ့အတွက် အမြဲတမ်း ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှာဖွေနေရတယ်။ ဒါနပြုဖို့လည်း သတိမရ၊ သီလ

ဆောက်တည်ဖို့လည်း သတိမရ၊ တရားဘက်ကိုလည်း သတိမရနဲ့ နေသွားတဲ့လူတွေလည်း လူဖြစ်ကာ အရှုံးထွက်ကြပါတယ်။

တရားအားထုတ်ဖို့ အခွင့်အရေးဆိုတာ ဝေလာဝေးဖြစ်နေပါတယ်။ ဥပုသ်သီတင်းတောင် စောင့်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်စောင့်နေရတဲ့ ပြိတ္တာတွေအဖြစ်နဲ့ ဥစ္စာစောင့်ကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ပြီး နေကြရပါတယ်။ အခုလို ရောဂါဘယတွေ သဘာဝဘေးဆိုးတွေ ကင်းရှင်းတဲ့ လက်ရှိအချိန်၊ အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ အစာအာဟာရတွေ အပြည့်အဝ ရရှိနေချိန်ဟာ တရားကျင့်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ပါ။

တစ်ချို့လူတွေကျပြန်တော့ ပျော်ဖို့ပါးဖို့လောက်ပဲ သိတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။ ကောင်းကောင်း အိပ်မယ်၊ စားမယ်၊ ပျော်မယ်ပါးမယ်ဆိုတဲ့လူတွေဟာ တိရစ္ဆာန်နဲ့ တူတဲ့လူတွေပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်ရင် တစ်ချို့က တိရစ္ဆာန်နဲ့ တူတယ်၊ တစ်ချို့က ပြိတ္တာနဲ့ တူတယ်လို့ မြင်လာမှာပါ။

တစ်ချို့ကျတော့လည်း ရာဇဝတ်မှုတွေ ကျူးလွန်ပြီးတော့ ထောင်ကျနေကြတယ်။ ထောင်ထဲမှာ ဆင်းရဲကြပ်တည်းမှုတွေနဲ့ ဒုက္ခမျိုးစုံ ခံနေရတယ်။ ကိုယ်လည်းဆင်းရဲ စိတ်လည်းဆင်းရဲနေရတဲ့ သူတွေကျတော့ ငရဲသားတွေနဲ့ တူနေပါတယ်။ အဲဒီလူတွေမှာ ကောင်းတဲ့အလုပ် မြတ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်ကောင်းတွေ လွဲချော်ကာ ဆုံးရှုံးနစ်နာကြရပါတယ်။

လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိနေ ဒါကြောင့် လက်ရှိ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ့်ဘဝဟာ တရားအားထုတ်ဖို့ အခွင့်ကောင်းတွေနဲ့ တွေ့နေရလို့ သိပ်ဝမ်းသာဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကံကောင်းလို့ ကောင်းတဲ့အလုပ် မြတ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဖြစ်သွားတာပါ။ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရတာပါ။

အသိဉာဏ်လေးကလည်း ပြည့်စုံမယ်၊ စားဝတ်နေရေးကလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ပြည့်စုံမယ်ဆိုရင် တရားကျင့်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ တရားကျင့်ဖို့ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးရဖို့ဆိုတာ မသေချာပါဘူး။

တစ်ချို့တစ်ချို့လူတွေ ဥစ္စာပစ္စည်းစွဲ သားသမီးစွဲတွေနဲ့ သေဆုံးကြတဲ့အတွက် ပြိတ္တာဘဝ ရောက်ကြပါတယ်။ မကျေနပ်မှုတွေ စိတ်ဆိုးဒေါသတွေနဲ့ သေကြတဲ့အတွက် ငရဲဘဝ ရောက်ကြပါတယ်။ မသိနားမလည်မှု မောဟတွေနဲ့ သေသူတွေ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ကြရပါတယ်။ တစ်ချက်ကလေး လွဲသွားတဲ့အတွက် မလှပတဲ့ဘဝကို ရောက်သွားကြရတာပါ။

D

tonowfA [®jzpfae&m

အသညသတ်ဗြဟ္မာဆိုတာ ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်မျိုးပါ။ သူ့မှာ ကိုယ်ခန္ဓာတော့ရှိတယ်၊ အသိစိတ်မရှိပါဘူး။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောမယ်ဆိုရင် ရုပ်တော့ရှိတယ်၊ နာမ်မရှိဘူးလို့ ပြောရမှာပါ။ သိတတ်တဲ့ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့နေတဲ့အတွက် ဘာနဲ့ သွားတူလဲဆိုရင် ထင်းတုံး သစ်တုံး ကျောက်တုံးနဲ့သာ တူပါတယ်။ တစ်ဘဝလုံး အသိစိတ် ကင်းမဲ့နေတာပါ။ စိတ်မရှိ အသိဉာဏ်မရှိလို့ တရားကျင့်လို့ မရပါဘူး။

လူ့ဘဝတုန်းက နာမ်တရားဖြစ်တဲ့စိတ်ကို ရှုံ့မုန်းတယ်။ ဒီစိတ်ကြောင့် မကောင်းမှုတွေ လုပ်ဖြစ်တာဆိုပြီး စိတ်ကို အပြစ်မြင်တဲ့အတွက် ဒီစိတ်မျိုး မရှိအောင် ကြိုးစားအားထုတ်လိုက်တာ ဈာန် အဘိညာဉ်တွေကို ရတယ်။ ဈာန်အစွမ်းသတ္တိနဲ့ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို ရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ချို့တဲ့သွားပါတယ်။ ကိုယ်ပဲ ရှိတယ်၊ စိတ်မရှိပါဘူး။

အစွန်းရောက်စိတ်ဓာတ် ဒီနေရာမှာ ဘုန်းကြီးဆိုလိုတာက အစွန်းရောက် စိတ်ဓာတ်ကိုပါ။ အသညသတ်ဘုံဘဝဆိုတာ ရုပ်ပြစ်ရုပ်ပါးသင့်နေတဲ့ နေရာတစ်ခုပါ။ ဒီနေရာကို ဘာကြောင့် ရောက်သွားရတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားရပါမယ်။ တစ်ဖက်စွန်းရောက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ရောက်ရတာပါ။ "ဒီစိတ်ကြီး ဖြစ်ဖြစ်နေလို့ မကောင်းတာတွေ ကြံမိတာ၊ ဒါမရှိရင် အေးမှာပဲ" ဆိုတဲ့ မှားယွင်းတဲ့ အစွန်းရောက်စိတ်ဓာတ်ပါ။

ဘယ်သူပြောလို့မှ နားမထောင်တော့ဘူး။ သူ့အထင်နဲ့သူ ဇွတ်လုပ်တော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်

ပါတယ်။ အပင်ပန်းခံပြီး ဈာန်ရအောင် ပွားများရတာချင်း အတူတူ သူများတွေရောက်သွားတဲ့ ဗြဟ္မာ့ဘုံက ဘုရားဖူးလို့ရ၊ တရားနာလို့ရ၊ တရားကျင့်လို့ရပါတယ်။ သူ့အတွက်ကတော့ အရှုံးကြီး ရှုံးတာပါပဲ။

လွဲမှားနဲ့စွဲမှား လောကမှာ အမှားနှစ်မျိုး ရှိပါတယ်။ လွဲမှားနဲ့ စွဲမှားပါ။ လွဲမှား ဆိုတာက လွဲနေတာကို တည့်မတ်အောင် ညွှန်ပြပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် (ဆရာ)နဲ့ တွေ့ရင် အမှန်လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်သွားနိုင်တယ်။ စွဲမိစွဲရာ စွဲတဲ့ ဇွတ်တရွတ် စိတ်ဓာတ် စွဲမှားသမားတွေကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ဘုရားရှင်တောင် ချေချွတ်လို့ မရနိုင်တာ ရှိပါတယ်။ လက်ရှိကမ္ဘာမှာလည်း အစွန်းရောက် အကြမ်းဖက်သမားတွေကြောင့် လူသားတွေအားလုံး စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေကြရပါတယ်။ သူတို့ရင်ထဲက အစွဲကို ဘာနဲ့မှ ချွတ်ဖို့ မလွယ်ကူတော့ပါဘူး။

မျက်မှောက်ကာလ ဘုန်းကြီးတို့ဆီမှာလည်း အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာနဲ့ ဆုံခွင့်ရ

နေပေမယ့် လွဲမှား စွဲမှားတွေကြောင့် လူစင်စစ်ကနေ အသညသတ် ဖြစ်နေရတဲ့သူတွေ ဒုနဲ့ဒေးပါ။ သူတို့မှာ အသိစိတ်ရှိပေမယ့် စားမယ် အိပ်မယ် ပျော်မယ် ထင်ရာလုပ်မယ်လို့ အမှောင်စိတ်တွေ စိုးမိုးပိတ်ဆီးထားမယ်ဆိုရင် ဘာကိုမှ မြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဘဝကို တန်ဖိုးထားရမှန်း မသိဘဲ ဘဝဖြုန်းသွားကြမယ်ဆိုရင်တော့ တန်ဖိုးတစ်ခုဟာ အချည်းနှီး ဆုံးရှုံးသွားနိုင်ပါတယ်။

တရားကျင့်တယ်ဆိုတာ အသိစိတ်မရှိဘဲနဲ့ ကျင့်လို့မရပါဘူး။ တရားကျင့်တဲ့အလုပ်က စိတ် အလုပ်ပါ။ စိတ်က ဦးဆောင်ပြီး ရှုမှတ်ရတာပါ။ စိတ်အလုပ်ကို လုပ်တဲ့နေရာမှာ စိတ်ချို့တဲ့နေပါတယ်။ စိတ်မရှိပါဘူး ဆိုမှတော့ ကျင့်လို့ မရတော့ပါဘူး။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က ကမ္ဘာလောကရဲ့ တည်နေပုံ အနေအထားနဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီးမှ လူ့ဘဝရဲ့ အခွင့်အရေးကောင်းကို ဟောပြတော်မူခဲ့တာပါ။

ဘ၀တိုင်းမရနိုင် ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ်မှာ တရားကျင့်ဖို့ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကောင်းနဲ့ မကြုံစဖူး ထူးထူးခြားခြားကို ကြုံတွေ့နေတာပါ။ အိပ်တယ်၊ စားတယ်၊ ပျော်တယ် ဆိုတာသည် ဘ၀တိုင်းမှာ ရနိုင်ပါတယ်။ အောက်ထစ်ဆုံး တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရင်တောင်မှ အိပ်နိုင် စားနိုင် ပျော်နိုင်ပါသေးတယ်။

တရားကျင့်ဖို့ဆိုတာ ဘ၀တိုင်းမှာ ရဖို့မလွယ်ပါဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို ပြုနိုင်တယ်။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါနေတယ်ဆိုတာ ကျင့်မယ်ဆိုရင် ကျင့်သလောက် ခရီးရောက်နိုင်တာပါ။ အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်းလည်း ပြည့်မီပါတယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးကိုမှ အခွင့်အရေး မယူတတ်ဘူးဆိုရင် တစ်သံသရာလုံး ဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်။

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ တန်းတူအခွင့်အရေး ရှိပါတယ်။ ဘယ်သူမဆို တရားကျင့်လို့ ရပါတယ်။ သို့သော် လူတိုင်း တရားကျင့်ရဲ့လား၊ ကျင့်ချင်တဲ့ စိတ်မျိုးရောဖြစ်ရဲ့လားဆိုတာ သိကြပါလိမ့်မယ်။

တရားကျင့်တယ်ဆိုတာ အမှန်တကယ် စဉ်းစားကြည့်ရင် ကိုယ့်ဘ၀အတွက် အတော်ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ။ ဘ၀တိုင်း ဘ၀တိုင်းလည်းပဲ မကျင့်နိုင်ပါဘူး။ လူတိုင်းလူတိုင်းလည်းပဲ မကျင့်ဖြစ်ပါဘူး။

ယောမင်းကြီးမျက်ရည်ဝဲ တရား မကျင့်လိုက်ရဘဲနဲ့ သေဆုံးကွယ်လွန်သွားကြတဲ့ လူတွေ လောကမှာ အများကြီးရှိပါတယ်။ ယောအတွင်းဝန် ဦးဖိုးလှိုင် မျက်ရည်ကျပြီး ဝိပဿနာတရား ဟောပြတဲ့ လယ်တီဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်ပါတယ်။

"မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးဟာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အများကြီး ပြုလုပ်ပါတယ်၊ ပဋ္ဌာန်းသံဂါယနာလည်းတင်ခဲ့တယ်၊ ပိဋကတ်တော်တွေကို မန္တလေးတောင်ခြေမှာ ကျောက်ထက်အက္ခရာတင်သွားတယ်၊ ကျောင်းကန်ဇရပ်တွေလည်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်၊ ဥပုသ်သီတင်းလည်း ဆောက်တည်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

အရှင်ဘုရားတို့ ဟောကြားတဲ့ ဝိပဿနာတရား မနာလိုက်ရဘူး၊ မကျင့်လိုက်ရဘူး၊ ဒီအတွက် ဝမ်းနည်းမိပါတယ်" လို့ လျှောက်ပါတယ်။

ဒါန သီလ ဆိုတာ လူတိုင်းပြုဖြစ်တာ များတယ်။ ပြုနိုင်ကြပါတယ်။ ဘာဝနာတရားကျင့်ဖို့ ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကျတော့ ရဖို့ခက်ပါတယ်။

D

omoem a0;uGmvJzpfvm

သာသနာနဲ့ ဝေးကွာတဲ့အရပ်မှာ ဖြစ်ရတဲ့လူတွေ အခွင့်ကောင်းနဲ့ လွဲပါတယ်။ ဗုဒ္ဓသာသနာက ဘယ်က စလဲဆိုရင် မဇ္ဈိမဒေသခေါ်တဲ့ အိန္ဒိယက စတင်ခဲ့တာပါ။ အိန္ဒိယမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်ပြီးတော့ ၄၅ နှစ် တိုင်တိုင် တရားဓမ္မ ဟောကြားခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာ၊ တစ်မြို့ကနေ တစ်မြို့၊ တစ်ရွာကနေ တစ်ရွာ အနှံ့အပြား လှည့်လည်ဟောကြားတော်မူတော့ မြတ်စွာဘုရား သာသနာဟာ ပြန့်ပွားသွား

ပါတယ်။ ကျယ်ပြန့်သွားပါတယ်။ ရှိရှိသမျှ အရပ်ဒေသ အားလုံးကို ပျံ့နှံ့ရောက်သလားဆိုတော့ မရောက်ခဲ့ပါဘူး။

ဘုရားရှင် မရှိတဲ့နောက်မှာ ရဟန်းသံဃာတွေ သာသနာပြုကြပါတယ်။ ဒေသအသီးသီး နေရာအသီးသီး တိုင်းပြည်မြို့ရွာတွေ အနှံ့အပြား သွားရောက်ပြီး ဘုရားရှင် အဆုံးအမ သာသနာကို ဖြန့်ဖြူးကြပါတယ်။ ဟောပြောကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗုဒ္ဓအဆုံးအမ သာသနာဟာ လူတိုင်းလူတိုင်းဆီကို ရောက်ရဲ့လားဆိုတာ ကြည့်ပါ။ ခုချိန်ထိကို မြတ်စွာဘုရားသာသနာ မရောက်တဲ့နိုင်ငံတွေ ရှိနေဆဲပါပဲ။

ဘုန်းကြီးတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သာသနာထွန်းကားပါတယ်၊ စည်ပင်ပါတယ်၊ ပြန့်ပွားပါတယ်လို့ အားလုံးက လက်ခံထားကြပါတယ်။ သို့သော်လည်း ဟိုတောင်တန်း ဒေသ အင်မတန်ခေါင်တဲ့ဒေသတွေကို ပျံ့နှံ့အောင် မရောက်နိုင်သေးပါဘူး။

စကားပြန်နဲ့ဟောရ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်တုန်းက ဘုန်းကြီး ကျိုင်းတုံကို ဒကာတွေ ပင့်လို့ ကြွသွားပါတယ်။ အဲဒီမှာ လီရှူးလူမျိုး အခါလူမျိုး လားဟူလူမျိုးတွေ ဗုဒ္ဓဘာသာထဲ ဝင်ကြတယ်။ ရှင်ပြု ရဟန်းခံကြပါတယ်။

ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းအမြင့်ကြီးတွေ တောင်ပေါ် ရွာတွေမှာ သာသနာပြုတဲ့ ရဟန်းသံဃာတွေ နေရာ အနှံ့ မကြွနိုင်ပါဘူး။ ရဟန်းသံဃာတွေ မရောက်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးတွေမှာ နေတဲ့သူတွေဟာ ဘုရားတရားတော် တွေကို သိဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ သူတို့ကို ကိုရင်ဝတ်ပေးချိန် မှာမှ သရဏဂုံအကြောင်း ရှင်းပြ၊ ငါးပါးသီလ အကြောင်း ရှင်းပြရပါတယ်။ သူတို့ နားလည်အောင် စကားပြန်နဲ့တစ်ဆင့် တရားဟောရပါတယ်။

ဒီအရပ်ဒေသတွေဟာ သာသနာတော်နဲ့ ဝေးတဲ့ အရပ်ဒေသပါပဲ။ ရဟန်းသံဃာတော်တွေ မရောက်တဲ့၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမတွေ မရောက်တဲ့ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းပြည်တွေဟာလည်း သာသနာနဲ့

ဝေးကွာတဲ့ အရပ်ဒေသတွေပါပဲ။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုတွေ ရှိပေမယ့် တရားကျင့်တဲ့ အခွင့်ကောင်းတွေ ရှုံးပါတယ်။ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာဘဝတွေမှာ ဖြစ်ရင်တော့ ဘဝရှုံးတယ်။ သာသနာနဲ့ ဝေးကွာတဲ့အရပ်မှာ လူဖြစ်ရင်တော့ လူဖြစ်ရှုံးတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။

နီးလျက်နဲ့ဝေး နောက်တစ်မျိုး စဉ်းစားကြည့်ရင် သာသနာ ဆိုတာသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမပါ။ ဘယ်မှာရှိလဲဆိုရင် တရားထဲမှာပဲရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဟောပြနေတာသည် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမပါ။ တရားစာပေ တရားဓမ္မတွေ ဖတ်ရှုတယ် ဆိုတာသည် ဘုရားအဆုံးအမတွေ သိအောင် လုပ်တာပါ။

တစ်ချို့လူတွေ ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘုရားအဆုံးအမတွေ မလေ့လာပါဘူး၊ မသင်ယူပါဘူး၊ မခံယူပါဘူး။ အနည်းဆုံး တရားတောင်မှ မနာဖူးတဲ့သူတွေဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမတွေကို မသိနိုင်ပါဘူး။ သာသနာနဲ့ ဝေးနေပါတယ်။ ဘုရား

သာသနာ ထွန်းကားတဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာတောင် ဘုရားကျောင်းကန်တွေ စေတီပုထိုးတွေ အများကြီး၊ သံဃာတော်တွေလည်း အများကြီးရှိလို့ သာသနာ စည်ပင်တယ် ပြောပါတယ်။

တရားပွဲတွေလည်း အများကြီး၊ တရားစခန်းတွေလည်း အများကြီး ကျင်းပကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အသိဉာဏ်မှာ ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ တည်သူ မရှိဘူးဆိုရင် သာသနာတော်နဲ့ ဝေးတာပါ။ နီးလျက်နဲ့ ဝေးနေတာပါ။ နီးလျက်နဲ့ ဝေးနေရင်တော့ ပိုပြီး ရင်နာစရာကောင်းပါတယ်။ တစ်ချို့တစ်လေ သူတော်ကောင်းနား နေပေမယ့်လည်း သူတော်ကောင်းမှန်း မသိ၊ အကောင်းပြောနေတာကို ကျတော့ အပြောကောင်း နေတယ်လို့ထင်ပြီး လိုချင်စရာတွေနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ပါရင်း မြင့်မြတ်တဲ့ တရားတော်တွေနဲ့ ဝေးသထက် ဝေးနေကြရပါတယ်။

လိုက်နာမှ နီးစပ် ဘုရား အဆုံးအမသည် မိမိ အသိဉာဏ်မှာမှ တည်နိုင်တာပါ။

လိုက်နာနေမှသာ နီးစပ်တာပါ။ လေ့လာသင်ယူမှတ်သားနေမှသာ သာသနာတော်နဲ့ နီးစပ်တာပါ။

တစ်ချို့ဆိုရင် သိပ်သနားစရာ ကောင်းပါတယ်။ အသက် ၇၀၊ ၈၀ ရှိမှ တရားစခန်း ရောက်လာတယ်။ သူတို့အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်ပါတဲ့။ သန်သန်မာမာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိတဲ့အချိန်မှာ အားထုတ်ရမယ့် တရားကို အသက်ကြီးမှ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်မှ အားထုတ်မယ် ဆိုပြီး ရောက်လာတော့ သူ့မှာ တရားကျင့်ဖို့ကောင်းတဲ့ အချိန်ဖြစ်ဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး။

ဘုရားအဆုံးအမနဲ့ နီးစပ်တဲ့သူတွေက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကျင့်ကြ အားထုတ်ကြပါတယ်။ မကျင့်တဲ့သူတွေ အားမထုတ်တဲ့သူတွေက သာသနာတော်နဲ့ ဝေးတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။ ဝေးကွာတဲ့အရပ်မှာ နေရလို့ဖြစ်စေ၊ စိတ်ထဲမရောက်လို့ ဝေးနေရင်ဖြစ်စေ အခွင့်အရေးကောင်းတွေ လက်လွတ်ကုန်ပါတယ်။

သာသနာဝေးကွာတဲ့ အရပ်ဒေသတွေမှာ လူဖြစ်ရလို့ တရားတော်နဲ့ ဝေးရတာ အပြစ်မဆိုသာပါဘူး။

နီးလျက်နဲ့ မမြင်တာကတော့ ကြောင်တောင်ကန်းလို့ ဆိုရမှာပါ။ အခုလို အမှန်ကို အမှန်တိုင်း ဟောပြောပြသနိုင်မယ့် ဆရာကောင်း သမားကောင်းတွေနဲ့ ဆုံတဲ့ အခိုက်မှာ တရားဘက်ကို အားစိုက်ကြဖို့ လိုပါတယ်။

D

, r;Srpäpew

မှားယွင်းတဲ့ အယူဝါဒတွေ ဆုပ်ကိုင်ပြီးတော့ မှားတဲ့အကျင့်ကို စွဲစွဲလန်းလန်း ကျင့်နေသူဟာ အယူမှားသူ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပါ။

အယူဝါဒအမှားဆိုတာ ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ ရှိပါတယ်။ သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားပွင့်နေတဲ့အချိန်မှာတောင် မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ခေတ်ပြိုင်ဘုရားတွေ အိန္ဒိယမှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားနဲ့အပြိုင် သူတို့ကလည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘုရားလို့ ဝန်ခံကြပါတယ်။

သူတို့မှာလည်း တပည့်သာဝကတွေ ရှိကြပါတယ်။ တရားဓမ္မတွေ ဟောပါတယ်။ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြပါတယ်။ သို့သော်လည်း အယူမှားအကျင့်မှားတွေပါ။ အမှားတွေကို အမှန်ထင်ကာ ဟောပြောလိုက်နာ ကျင့်ကြံနေကြတာပါ။

အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ် ဘုရားအလောင်းတော် တရားကျင့်လို့ အမှန်တရားသိမြင် ဘုရားရှင်အဖြစ်ကို ရောက်ပြီးတဲ့အခါမှာ လောကမှာ ကျင့်နေကြတဲ့ အကျင့်အမျိုးမျိုးကို သုံးသပ်ပြီးတော့ မှန်ကန်တဲ့အကျင့်ဟာ မဂ္ဂင်အကျင့်ပဲလို့ တိတိကျကျ ဟောပါတယ်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်တရားမှတစ်ပါး အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ် မရှိပါဘူးလို့ ဟောပါတယ်။ မဂ္ဂင်အကျင့်ဆိုတာ သီလ သမာဓိ ပညာ ကျင့်စဉ်တွေပါ။

အကျင့်တစ်ခုဟာ သီလကို ဖြူစင်စေတယ် ဆိုရင် ကောင်းတဲ့အကျင့်ပါ။ သမာဓိတည်စေတဲ့ အကျင့်ဆိုရင်လည်း အကျင့်ကောင်းပါ။ ဒါမှမဟုတ် ပညာဉာဏ်ကို

တိုးတက်စေတဲ့အကျင့် ဆိုရင်လည်း မှန်ကန်တဲ့အကျင့်ပါပဲ။ သီလ သမာဓိ ပညာ ဘာတစ်ခုကိုမှ မဖြစ်ပေါ်စေ မတိုးတက်စေတဲ့ အကျင့်ဟာ အကျင့်ကောင်းတစ်ခု မဖြစ်နိုင်ပါ။ အကျင့်မှားလို့သာ ပြောရမှာပါ။

လောကမှာ လူအမျိုးမျိုးက အကျင့်အမျိုးမျိုးကို အားကြိုးမာန်တက် ကျင့်နေကြပါတယ်။ အများက ဒီအကျင့်ကောင်းတယ်ဆိုတာနဲ့ ကိုယ်က လိုက်မကောင်းပါနဲ့။ သူများကောင်းတယ်ဆိုတိုင်း လက်မခံပါနဲ့။ ဘုန်းကြီးတို့မှာ စံထားစရာ ရှိပါတယ်။ စံချိန်စံညွှန်း ရှိပါတယ်။ ဘယ်အကျင့်မဆို သီလ သမာဓိ ပညာ မဂ္ဂင်အကျင့်တွေနဲ့ ချိန်ထိုးကြည့်လိုက်ပါ။ သီလ သမာဓိ ပညာတွေကို တိုးပွားစေတယ်၊ ဖြစ်စေတယ်ဆိုရင် အကျင့်မှန်လို့ သတ်မှတ်ပါ။ မကိုက်ညီရင် အကျင့်မှား အယူအဆမှားလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ။

အိန္ဒိယမှာ တွေ့ရပါတယ်။ ဂင်္ဂါမြစ် ယမုံနာမြစ်တို့ ထဲမှာ ဆင်းပြီး ရေစိမ် ရေချိုးကြပါတယ်။ သူတို့ အယူအဆက ဒီမြစ်တွေထဲ ရေစိမ်ရေချိုးလိုက်ရင်

ကိလေသာအညစ်အကြေးတွေ ကင်းသွားမယ်၊ ကုန်သွားမယ်လို့ ယုံကြည်မှုနဲ့ ပြုလုပ်ကြတာပါ။ ကိလေသာဆိုတာ ကိုယ်ပေါ်မှာဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်မှာဖြစ်တာပါ။ စိတ်မှာဖြစ်နေတဲ့ ကိလေသာတွေကို ရေဆေးလိုက်လို့ ရ မရ စဉ်းစားကြည့်ရင် လွယ်လွယ်လေးနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့ကတော့ အကောင်းဆုံး အကျင့်လို့ စွဲနေပါတယ်။ ဟိုနိုင်ငံအဝေးကြီးကနေ တကူးတကနဲ့ လာပြီး ရေလာစိမ်ကြတယ်၊ ရေလာချိုးကြပါတယ်။ တစ်ခါတည်း ဂင်္ဂါမြစ်ဆိုတာ နောက်ကျိုပြီး ရွှံ့ဗွက်ရောင်ထဲမှာ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြပါတယ်။ အကျင့်မှန်ဆိုပြီးတော့ ကျင့်ကြတာပါ။ လက်ခံယုံကြည်ကြတာပါ။

နွားအကျင့် ခွေးအကျင့် ဘုရား လက်ထက်တုန်းကလည်း ရှိပါတယ်။ တစ်ချို့က နွားအကျင့် ကျင့်တယ်၊ ခွေးအကျင့် ကျင့်ပါတယ်။ နွားတွေဟာ ကိလေသာတွေ နည်းတယ်၊ ဘာတွေမှလည်း မလိုချင်ဘူး၊ မြက်ကလေးစားပြီး တင်းတိမ်တယ်လို့

နွားတွေအားကျပြီးတော့ တစ်ချို့က နွားနဲ့တူအောင် နေတယ်၊ နွားလိုပဲ စားတယ်၊ နွားလိုပဲ အိပ်တယ်၊ သွားတော့လည်းပဲ လေးဘက်ထောက်ပြီးတော့ နွားလိုပဲ သွားပါတယ်၊ ခေါင်းမှာလည်း ချိုအတုလေးနှစ်ခု တပ်ထားတယ်၊ ခါးမှာလည်းပဲ ကြိုးချည်ပြီးတော့ အမြီးလေးလို တွဲလောင်းချထားတယ်၊ နွားနဲ့တူနိုင်သလောက် တူအောင် နေထိုင်ကျင့်ကြံတာပါ။ တစ်ချို့ကလည်း ခွေးအကျင့် ကျင့်ပါတယ်၊ ခွေးလိုပဲ အိပ်တယ်၊ ခွေးလို စားတယ်၊ ခွေးနဲ့တူအောင် နေပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘုရားရှင်ထံ ရောက်လာပြီးတော့ မေးကြပါတယ်။

"ရဟန်းဂေါတမ ကျွန်ုပ်တို့အကျင့် မှန်ပါသလား၊ ကောင်းပါသလား" ဆိုတော့ ဘုရားရှင်က ပြတ်ပြတ်သားသား အမိန့်ရှိပါတယ်။ နွားကျင့် ခွေးကျင့် ကျင့်တဲ့သူတွေ သေရင် ငရဲကျမယ်လို့ မိန့်ကြားပါတယ်။ နွားလိုကျင့်ရတာလည်း မလွယ်ပါဘူး။ ခွေးလိုကျင့်ရတာလည်း မလွယ်ပါဘူး။ ပြာပုံပေါ် ထိုးအိပ်၊ ထမင်းလုံးတွေ ကျဲထားပြီးတော့ ပါးစပ်နဲ့ဟပ်၊ တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ လိုက်ကောက်စား၊ တော်ရုံလူအနေနဲ့ ကျင့်ဖို့မလွယ်ပါဘူး။

တကယ့်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကျင့်ပြီးတော့ သေလို့ ရှိရင် ငရဲကျမယ့် အကျိုးရလာဒ်ဟာ မကောင်းပါဘူး။

ဒါတင်မကသေးပါဘူး။ ငရဲဘဝက လွတ်လာရင်တောင် နွားနဲ့တူအောင် ကျင့်တဲ့သူက နွားဖြစ်ဦးမယ်၊ ခွေးနဲ့တူအောင် ကျင့်တဲ့သူက ခွေးဖြစ်ဦးမယ်လို့ ဘုရားရှင်က ဟောကြားပါတယ်။ အယူအကျင့် တစ်ခုဟာ မှားယွင်းသွားရင် အများကြီး နစ်နာပါတယ်။ မှန်တဲ့ အကျင့်မှာ ကျင့်ရင်ကျင့်သလောက် အကျိုးရသလို မှားတဲ့အကျင့်မှာလည်း ကျင့်ရင် ကျင့်သလောက် ဒုက္ခ ရောက်ရပါတယ်။

လမ်းလွဲလမ်းချော်ရင် အခုခေတ်မှာလည်း တစ်ချို့ တစ်ချို့အကျင့်တွေ အကောင်း ထင်ပြီး ကျင့်နေကြပါတယ်။ သီလလည်း မဟုတ်၊ သမာဓိလည်းမဟုတ်၊ ပညာလည်း မရတဲ့ အကျင့် တွေဟာ အကျင့်မှန် မဟုတ်၊ မိစ္ဆာအကျင့် မှားတဲ့ အကျင့်လို့ သိနားလည်ထားရမှာပါ။ မှားတဲ့အကျင့်ကို

ကျင့်မိတဲ့သူတို့မှာ မှန်ကန်တဲ့အကျင့် မဂ္ဂင်အကျင့်ကနေ လွဲချော်သွားပါတယ်။ မဂ္ဂင်လမ်းကနေ ချော်သွားတဲ့ အတွက် နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးပါတယ်။ မှန်တဲ့အကျင့်ကို ကျင့်နေ တဲ့သူတွေဟာ အခွင့်ကောင်းကို ရနေကြတာပါ။ မဂ္ဂင် အကျင့် ကျင့်ခွင့်ရတာ အခွင့်ကောင်းပါ။

ဘဝဆိုတာသည် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကျင်လည်ရ လေတော့ အယူမှားတဲ့ဘဝမျိုး ရောက်သွားရင် သွားပါပြီ။ တစ်ဘဝနဲ့ မပြီးဆုံးပါဘူး။ ဆက်ကာ ဆက်ကာ မကောင်း တဲ့အကျိုးဆက်တွေ လာဦးမှာပါ။ မှားပြီးရင်းမှားလို့ မှန်ကန်တဲ့ ကျင့်စဉ်ပေါ်ကို ပြန်ရောက်ဖို့ မလွယ်တော့ ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်က “မိစ္ဆာအယူ မှားယွင်းတဲ့ အကျင့်အကြံတွေ ကျင့်ကြံမယ်ဆိုရင်လည်း အခွင့် ကောင်းတွေ လွဲသွားမယ်” လို့ မိန့်ကြားတော်မူတာပါ။

ကမ္ဘာ့လူဦးရေနဲ့ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အရေအတွက်ကို များတယ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ တခြား ဘာသာအယူဝါဒ, မိစ္ဆာဝါဒတွေကို ယုံကြည်စွဲလန်းနေသူ တွေလည်း အမြောက်အများ ရှိပါတယ်။ တကယ်လို့သာ

ကိုယ်က ဘာသာခြားမိသားစုမှာ လူသွားဖြစ်တယ်ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်နီးစပ်မှုအရ မိရိုးဖလာ ယုံကြည်မှုအရ အလွဲအမှားကို ယုံကြည်လက်ခံမိဖို့ များပါတယ်။ လက်ရှိဘဝမှာ ကံကောင်းလို့သာ အယူဝါဒမှန်ကို လက်ခံတဲ့ မိသားစုမှာ ဖြစ်ခွင့်ရတာပါ။ မှန်ကန်တဲ့ အယူဝါဒကို ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အေးအေး ချမ်းချမ်း ကျင့်သုံးခွင့်ရတယ်ဆိုတာ အခွင့်ကောင်းနဲ့ ကြုံတာပါ။

D

q®Ge;yif oóOPfzsif

နောက်တစ်မျိုးက ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး နိမ့်ကျနေတဲ့ဘဝ ဖြစ်ပါတယ်။ အကျင့်မှားကျင့်တဲ့သူ၊ သာသနာနဲ့ဝေးရာ ရောက်နေတဲ့သူတို့အပြင် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး နိမ့်ကျသူဟာ ကံဆိုးတဲ့သူပါ။ စွမ်းဆောင်ရည်တွေ အားနည်းလို့ လူ့ဘဝမှာ ရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ရှုံးရပါတယ်။ ပဋိသန္ဓေမှာကတည်းက နိမ့်ကျရမယ့် အခြေအနေ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

ဆွံ့တယ်ဆိုတာက စကားပြောတဲ့အခါမှာ ပီပီသသ မဖြစ်ဘဲ တွန့်ဆုတ်နေတာပါ။ သွားမယ် လာမယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ချို့ ခြေလှမ်းမှန်အောင် မလှမ်းနိုင်ဘဲ တုန့်ဆိုင်းနေတာမျိုးပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်ပြီးတော့ သွားရရှာပါတယ်။ တစ်ချို့က လက်မသန်ဘူး၊ ခြေထောက် မသန်ပါဘူး။ ကိုယ်အင်အားနည်းတဲ့အတွက်ပါ။

တစ်ချို့က အ,နေပါတယ်။ အသံထွက်အောင် စကားမပြောနိုင်တဲ့အပြင် သူများပြောတာလည်း နားမလည်ရှာပါဘူး။ သဘောမပေါက်ရှာပါဘူး။ နားပင်းနားထိုင်းတဲ့သူက နားမကောင်းတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားဓမ္မတွေကို သိနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး မရှိတာပါ။ တစ်ချို့က နားလည်းမကောင်း၊ မျက်စိလည်း မကောင်းတဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။ မသွားနိုင် မလာနိုင် မကျင့်နိုင်တော့လို့ပါ။

နောက်တစ်ခါ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဉာဏ်မမီသူဟာ ဘယ်လောက်ပဲ သင်သင် ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော မမှတ်မိပါဘူး။ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောလည်း မမှတ်မိပါဘူး။ မေ့သွားပြန်တယ်။ ဉာဏ်ရည်မမီတဲ့သူ လူစဉ်မမီတဲ့သူ အဖြစ်မျိုး ရောက်နေရင်လည်း အခွင့်ကောင်းတွေ ရှုံးပါလိမ့်မယ်။

တရား ဘယ်လောက်ကျင့်ကျင့် သူ့မှာ ထိုင်နေရုံပဲ ရှိမှာပေါ့။ ဘယ်လိုရှုမှတ်ရမယ်၊ ဘယ်လို နှလုံးသွင်းရမယ်ဆိုတာကိုလည်း နားမလည်၊ စိတ်ထဲမှာ မရှင်းလင်းတဲ့အတွက် လိုက်လို့မမီအောင် ဖြစ်နေတာဆိုရင်လည်း မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ဖို့ အခွင့်ကောင်းနဲ့ လွဲပါတယ်။

အမြဲတမ်းအဆင်သင့်

အခွင့်အရေးကောင်း ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံမှ ကြုံနိုင် ဆုံနိုင်ရတာမျိုးပါ။ အမြဲတမ်း အဆင်သင့် မရှိပါဘူး။ တရားကျင့်ဖို့ ဆိုတာလည်းပဲ အမြဲတမ်း အဆင်မပြေနိုင်ပါဘူး။ နေရာထိုင်ခင်း စားရေး သောက်ရေး ဟောတဲ့ ပြောတဲ့သူရော အဆင်သင့် ရှိရင်တောင် တစ်သက်လုံး တရားဓမ္မ ကျင့်နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူပါဘူး။ တရား မရမချင်း ကျင့်ဖို့ ခက်ခဲပါတယ်။

တရားကျင့်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ မရပါဘူး။ လက်ရှိရနေတဲ့ အခွင့်အရေးဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေး၊ မြတ်တဲ့ အခွင့်အရေး ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အခွင့်အရေးလို့ သဘောပေါက်ရမှာပါ။ ဘဝရှုံးသွားတာက ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရာကာယ်ဖြစ်မှာ ဘဝတွေပါ။ လူဖြစ်ရှုံးတာက သာသနာနဲ့ ဝေးကွာတဲ့သူ၊ အယူမှားတဲ့သူ၊ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး နိမ့်ကျနေတဲ့သူ ဖြစ်နေတာမျိုးပါ။

ရေးရေးလေးသာမြင် အခွင့်အရေးဆိုတာ တကယ့်ကို ရေးရေးလေး မြင်ရတာပါ။ အဲဒါကို မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်မှ မိမိရရ ဖြစ်မှာပါ။ ဘဝမှာ လူတိုင်းအတွက် အခွင့်အရေးဆိုတာ တစ်ကြိမ်မဟုတ် တစ်ကြိမ်တော့ ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။ အခုလို လူ့ဘဝမှာ သာသနာနဲ့ ဆုံတယ်၊ ထက်မြက်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတယ်၊ အသိအမြင် ကြည်လင်ပြတ်သားတယ် ဆိုတာဟာ တကယ့်အခွင့်ကောင်းပါ။ တစ်ချို့လူတွေက အစစအရာရာ နည်းနည်းလေး

အဆင်ပြေလာရင် ငါ့ကြောင့် ငါတော်လို့ ငါဒီလိုလုပ်လို့ ဒီလို ဖြစ်တာဆိုပြီး အတ္တတွေ မိုးမွှန်လာတတ်ပါတယ်။ ကံတရားကို ပုန်စားပုန်ကန်ပြုလာပါတယ်။ ကုသိုလ်တရားတွေကို မေ့လာပါတယ်။ လက်ရှိ လူ့ဘဝကို ရတာတောင်မှ ကုသိုလ်တရားက ပေးလို့ ရလာတယ်ဆိုတာကို သတိမရတော့ပါဘူး။

ဆင်းရဲချင်သလောက် ဆင်းရဲပါစေ၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ထက်မြက်နေမယ်ဆိုရင် တရားတော်ကို ထိုးထွင်းသိမြင်ဖို့ အရည်အသွေး မီပါတယ်။ တန်ဖိုးနိမ့်တဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေအတွက်တောင် အချိန်ပေးနိုင်တယ်ဆိုရင် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ တရားတော်ကို ကျင့်ကြံဖို့အတွက်ကတော့ သီးသန့်ကို အချိန်ပေးသင့်ပါတယ်။ ဒါမှ အခွင့်အရေးကို အကောင်းဆုံး အသုံးချသူ ဖြစ်မှာပါ။ ခုန ဘုန်းကြီးပြောသလို လူတော့ဖြစ်ပါရဲ့၊ အရည်အသွေး မမီတဲ့လူ ဖြစ်နေပြန်ရင်လည်း တရားနာ တရားကျင့်နေပေမယ့် ကျွဲပါးစောင်းတီးသလို ဖြစ်နေမှာပါ။

D

o™oe™yr®Svjzpfw™

နောက်ဆုံးတစ်ခုက သာသနာပမှာ လူဖြစ်ပြန်ရင်လည်း အခွင့်ကောင်းတွေ ရှုံးပြန်တယ်။ သာသနာပဆိုတာ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်းလင်းတောက်ပမှု မရှိတဲ့ အချိန်အခါပါ။ ကမ္ဘာလောကပေါ်မှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမ သာသနာဟာ အမြဲတမ်း မရှိပါဘူး။ လျှပ်စီးလက်သလို ခေတ္တခဏ တည်နေတာမျိုးပါ။ ဘုရားရှင်ပွင့်ပေါ်ချိန်မှာ ဘုရားရှင်က အဆုံးအမတရားတွေ ဟောပါတယ်။ အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာတစ်ခု

ရောက်ရင် သာသနာဟာ ကွယ်ပျောက်သွားပါတယ်။ အဆုံးအမသာသနာ ကွယ်ပျောက်သွားပေမယ့်လည်း ကမ္ဘာကြီး မပျက်သေးဘူးဆိုရင် လူတွေရှိနေပါတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ သာသနာပမှာ လူဖြစ်လာတဲ့သူတွေပါ။

နောက်ဘဝမသေချာ ဘုရားနှစ်ဆူကြား ကာလဟာ သာသနာပကာလပါ။ အခု ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာ ရှိနေပါတယ်။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား မရှိတော့ပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ အဆုံးအမတွေကို တပည့်ရဟန်း သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်တွေက ဟောပြောပြသနေသေးတယ် ဆိုတော့ သာသနာရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ တည်ပြီးရင် ပျောက်ကွယ်သွားရပါမယ်။ အချိန်တိုင်း မတည်ရှိနေပါဘူး။ ဒီဘဝ သာသနာနဲ့ ဆုံပေမယ့်လို့ နောက်ဘဝ ဆုံမယ်လို့ ပြောလို့မရပါဘူး။

အင်္ဂါခြေလက်ပြည့်စုံတယ်၊ ဉာဏ်ရည်လည်း ပြည့်တယ်၊ စားဝတ်နေရေးလည်း အဆင်ပြေတယ်၊

အကုန်လုံး ပြည့်စုံပေမယ့်လို့ ဘုရားအဆုံးအမ ကွယ်ပျောက်နေတဲ့ အချိန်မျိုးကျမှ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူလာဖြစ်ရင်လည်း တရားကျင့်လို့ မရပြန်ပါဘူး။ ဘုရားနှစ်ဆူကြားကာလမှာ လူဖြစ်လာတဲ့သူ၊ ဘုရားရှင်တို့ရဲ့ အဆုံးအမတွေ ကွယ်ပျောက်နေချိန်မှာ လူဖြစ်လာတဲ့သူဟာလည်း အခွင့်ကောင်းတွေ ရှုံးပါတယ်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘုရားငါးဆူပွင့်တဲ့ကမ္ဘာကို ဘဒ္ဒကမ္ဘာ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ အကောင်းဆုံးကမ္ဘာလို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ တစ်ချို့ကမ္ဘာတွေမှာ ဘုရားတစ်ဆူပဲ ပွင့်တယ်။ လက်ရှိအချိန်ဟာ ရှေးဘုရားရှင် သုံးဆူ ပွင့်ခဲ့ပြီးနောက် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရဲ့သာသနာ ရှိနေပါသေးတယ်။ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ တည်တံ့ပြီးနောက် ဂေါတမမြတ်စွာရဲ့ လက်ရှိသာသနာ ကွယ်ပျောက်သွားပါမယ်။

ပြီးတော့မှ အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်ပေါ်ပါလိမ့်မယ်။ နောင်ဘုရား မပွင့်ခင်ကာလအထိ ကမ္ဘာကြီး မပျက်မစီး တည်သော်လည်းပဲ၊ သက်ရှိလူသားတွေလည်း ရှိနေနိုင်သော်လည်းပဲ သာသနာကတော့ မရှိတော့ပါဘူး။

လူဖြစ်ကျိုးနပ်အောင် စားရေးသောက်ရေး လူနေမှုဘဝတွေ တိုးတက်ပြီးတော့ သက်ရှိလူသားတွေ ရှိချင်ရှိမယ်။ အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နေရချင် နေရလိမ့်မယ်။ သို့သော်လည်းပဲ ဒီကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ဘုရားနှစ်ဆူကြားကာလ သာသနာကွယ်ပျောက်နေတဲ့အချိန်မှာ လူဖြစ်ရတာဟာလည်း လူဖြစ်ရှုံးပါတယ်။ မြတ်တဲ့အကျင့်ကို မကျင့်နိုင်လို့ပါ။ ဗြဟ္မစရိယာ မြတ်တဲ့အကျင့်ကို ကျင့်နိုင်မှ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်မှာပါ။

အခု ဘုန်းကြီးတို့ဟာ သာသနာတည်ရှိနေတဲ့ အချိန်အခါ, အရပ်ဒေသမှာ လူတစ်ယောက်ရယ်လို့ ဖြစ်လာကြပါတယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ အဆုံးအမတွေနဲ့ တည့်တည့်ကြီးကို ကြုံတွေ့နေကြပါတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က တလေးတစားနဲ့ ဘုရားအဆုံးအမတွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးနေတာဟာ ကိုယ့်အတွက် သာသနာ စည်ပင်ပွင့်လင်းနေတာနဲ့ တူပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမတွေကို စိတ်တိုင်းကျ လေ့လာနိုင် အားထုတ်နိုင်တဲ့အချိန်

ပါ။ တရားဓမ္မတွေကလည်း မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်ကအတိုင်း မပျက်မစီး တည်ရှိနေပါတယ်။ ကျင့်နည်း အားထုတ်နည်းတွေကို တိတိကျကျ သင်ကြားပြသပေးနိုင်တဲ့ ဆရာတော် သံဃာတော် အရှင်မြတ်တွေလည်း ရှိနေကြပါတယ်။ ကိုယ့်မှာလည်း လေ့လာသင်ယူနိုင်စွမ်း သိနိုင်စွမ်းတွေ ပြည့်စုံနေတာဟာ ကြုံခဲတဲ့ အခွင့်ကောင်းပါ။

ဘုရားအဆုံးအမတွေ ပြင်ပမှာ ရှိပေမယ့်လို့ မလေ့လာ မသင်ယူသူ၊ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိသူရဲ့ စိတ်နှလုံးမှာ သာသနာဟာ မတည်ပါဘူး။ သူ့အတွက် သာသနာဟာ ကွယ်ပျောက်နေပါမယ်။ သာသနာပ မှာ လူဖြစ်သူနဲ့ အတူတူသာ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။

❀ ❀ ❀

D

wpfcufvGJG;&if

မြတ်စွာဘုရားလောင်းနဲ့ ဒေဝဒတ်လောင်းတို့ အတူဆုံခဲ့ကြတဲ့ ဘဝတစ်ခု ရှိခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ဦးစလုံးဟာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရွဲကုန်သည် ဖြစ်နေကြတာပါ။

သူတို့နှစ်ဦးဟာ ကိုယ့်လမ်းကြောင်းနဲ့ကိုယ် ရွဲလုံးတွေ ရောင်းချသွားလာကြရင်း မြို့တစ်မြို့ အဝင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံကြပါတယ်။ မြို့ထဲမှာ နှစ်ယောက်

ပြိုင်သွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ရောင်းကြမယ်လို့ သဘောတူညီမှုရပြီး ဒေဝဒတ်လောင်းက ရှေ့ကအရင် ဝင်ရောက်ရောင်းချပါတယ်။

မြို့ထဲကိုဝင်အသွား လမ်းဘေးတဲအိမ်ငယ်က စီးပွားပျက်လို့ ဆင်းရဲနေရှာတဲ့ သူဌေးဟောင်းက သူ့မြေးအတွက် ချေးတက်ပိန်လိန်နေတဲ့ခွက်နဲ့ ရွဲ အနည်းငယ် လဲလှယ်ပေးဖို့ တောင်းပန်ပြောဆိုပါတယ်။

အမှန်က တစ်သိန်းတန်ရွှေခွက် ချေးတက်နေတာပါ။ ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ကြည့်တော့ ရွှေခွက်မှန်းကို ဒေဝဒတ်လောင်းကုန်သည် သိသွားပါတယ်။ ပိုင်ရှင်တွေကတော့ မသိရှာကြပါဘူး။ သူတို့စိတ်ထဲ တစ်ပြားနှစ်ပြားလောက်သာ တန်မယ်ထင်လို့ ရွဲလုံးနည်းနည်း ရရင် တော်ပါပြီလို့ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေကြတာပါ။

လောဘကြီးတဲ့ ဒေဝဒတ်လောင်းဟာ တန်ဖိုးမှန်ကို မပြောပါဘူး။ အလကားနီးပါးရအောင် “ဘာမှ

မတန်ဘူး၊ ဘာမှ မပေးနိုင်ဘူး” လို့ ပြောဆိုပြီး ရှေ့ဆက်ထွက်သွားပါတယ်။ သူ့အကြံက နောက်မှ ရွှဲ တစ်လုံးနှစ်လုံးလောက်ပေးပြီး အချောင်နှိုက်ယူဖို့ပါ။

ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားလောင်း ရွှဲကုန်သည် အလှည့် အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ခုနကလိုပဲ ပြောကြပြန်ပါတယ်။ ဘုရားလောင်းဟာ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ခွက်ရဲ့ တန်ဖိုးမှန်ကို သိနားလည်ပါတယ်။ တစ်သိန်းတန်ရွှေခွက်မို့ ပြန်အမ်းစရာ သူ့မှာ မလုံလောက်ပါဘူးလို့ ရိုးရိုးသားသား ပြန်ပြောပါတယ်။ ပိုင်ရှင်တွေကလည်း ရှိသလောက်သာ ပေးပါလို့ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ရောင်းချလဲလှယ်လိုက်ပါတယ်။

လောဘကြီးတဲ့ ရွှဲကုန်သည် အချောင်ယူဖို့ တစ်ခေါက်ပြန်လှည့်လာချိန်မှာ ရွှေခွက်မရှိတော့ပါဘူး။ အလကားနီးပါးရမယ့် ရွှေခွက် လက်လွတ် ဆုံးရှုံးသွားပါပြီ။ ဘုရားလောင်းလက်ထဲ ပါသွားပြီလို့ သိရချိန်မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံစားရပါတယ်။ လိုချင်တဲ့လောဘနဲ့

မရလိုက်လို့ဖြစ်တဲ့ ဒေါသတို့ ပူးပေါင်းနှိပ်စက်လိုက်တာ ရူးသွပ်ပေါက်ကွဲ သေပွဲဝင်ရပါတယ်။

ဓမ္မနဲ့ အဓမ္မ ဘုန်းကြီးတို့ ပရိသတ် သတိထားရမှာက ဓမ္မနဲ့ အဓမ္မ အားပြိုင်မှုကိုပါ။ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ ဘုရားလောင်းဟာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ ဒေဝဒတ်လောင်းကို တရားသဖြင့် အနိုင်ရလိုက်တာပါ။ ဒေဝဒတ်လောင်းဟာ အဲဒီဘဝကစပြီး ဘုရားလောင်းကို ရန်ငြိုးထားပါတယ်။

ဘဝတစ်ကွေ့မှာ တစ်ချက်လေးဖြစ်သွားတဲ့ အကုသိုလ်စိတ်ဟာ သံသရာလမ်းတစ်လျှောက် လိုက်ပါသွားပါတယ်။ ဘဝပေါင်းများစွာမှာ ဒေဝဒတ်လောင်းဟာ ဘုရားလောင်းကို ရန်ပြုနှောင့်ယှက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒုက္ခမျိုးစုံပေးခဲ့ပါတယ်။

ဒါနဲ့တင် အားမရသေးလို့ ဘုရားဖြစ်ပြီးသွားချိန်မှာတောင် သေကြောင်းကြံစည်တဲ့အထိ ယုတ်မာ

ပက်စက်ခဲ့ပါတယ်။ အကျိုးရလဒ်ကတော့ အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုသွားတာပါပဲ။ ခုချိန်ထိ ငရဲမှာ ပြစ်ဒဏ်တွေ ပေးဆပ်နေရပါတယ်။

ဒါကြောင့် အချိန်ကောင်းနဲ့ ကြုံဆုံချိန်မှာ မလွဲချော်သင့်ပါဘူး။ တစ်ချက်ချော်သွားရင် တစ်သံသရာလုံး ဒုက္ခရောက်တတ်တာမို့ အမှားအမှန် ဝေဖန်စီစစ်ပြီး ပြုသင့်တာကိုပြု၊ ရှောင်သင့်တာကို ရှောင်ရမှာပါ။

နောင်ကြုံဖို့ခဲယဉ်း လက်ရှိရောက်နေတဲ့ ဘဝ အနေအထားကို ပြန်အကဲခတ်လိုက်ရင် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသညသတ်ဗြဟ္မာ ဘဝကလည်း လွတ်နေကြပါတယ်။ သာသနာတော်နဲ့လည်း နီးစပ်နေပါတယ်။ မိစ္ဆာအယူဝါဒတွေကိုလည်း သဘောပေါက်နားလည် ရှောင်ရှားကာ မှန်ကန်တဲ့ အယူဝါဒ မဂ္ဂင်အကျင့်တွေလည်း ကျင့်နိုင်ပါတယ်။ အင်္ဂါခြေလက်တွေလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးတွေ ပြည့်မီပြီးတော့ နေပါတယ်။

ဘုရားမြတ်စွာရဲ့ အဆုံးအမ သာသနာလည်း တည်နေသေးတယ်၊ ရှိနေသေးတယ်။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အချိန်မျိုး နောက်တစ်ခါရဖို့ နောက်ထပ်ကြုံဖို့ ခဲယဉ်းပါလိမ့်မယ်။ တရားကျင့်ဖို့ အကောင်းဆုံးအချိန်ဟာ ဘယ်အချိန်လဲလို့ ပြောရမယ်ဆိုရင် အခုလက်ရှိ ရောက်နေတဲ့ ဘဝအချိန်ပါ။ လက်ရှိအချိန်က အကောင်းဆုံးပါ။

နောင်မှဆိုတာ မသေချာ နောက်မှကျင့်မယ်၊ နောင်မှကျင့်မယ် ဆိုပြီးတော့ မကျင့်ဖြစ်ဘဲနဲ့ သေသွားတဲ့သူတွေ အများကြီးပါ။ ကောင်းမှန်းတော့သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ မအားသေးဘူး၊ ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်၊ သားရေး သမီးရေး စီးပွားရေး လူမှုရေး ကိစ္စအဝဝတွေ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီးတော့ တစ်ချို့ ဒီဘဝက သေသာ သေသွားကြတယ်။ တရားလည်း ဘာမှ မကျင့်လိုက်ရပါဘူး။

လူဖြစ်လာပြီး အသက်တွေရှည် တစ်ဘဝလုံး နေကြရပေမယ့် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် အောင်အောင်

မြင်မြင် တရားဓမ္မ မကျင့်သုံးလိုက်ရဘူးဆိုရင် အခွင့်ကောင်းရရဲ့သားနဲ့ အခွင့်ကောင်းတွေ အရှုံးခံလိုက်တာနဲ့ တူပါတယ်။

အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံ ကိုယ့်မှာ လက်ရှိအနေအထား အရ ကျန်းမာရေးက ကောင်းနေပါသေးတယ်။ စားဝတ်နေရေးလည်း ပြည့်စုံနေပါသေးတယ်။ အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်း တရားတွေကလည်း သိသိသာသာ မနှိပ်စက်သေးပါဘူး။

အိုတော့ အိုနေတာပါ။ ဒါပေမယ့်လို့ ကျင့်မယ်ဆိုရင် ကျင့်လို့ ရသေးတယ်။ နာတော့နာနေတာပါ။ အနာတွေကို သည်းခံပြီးတော့ ကျင့်မယ်ဆိုရင် ကျင့်နိုင်သေးတယ်။ သေတော့သေရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အသက်ရှင်နေလို့ တရားကျင့်နိုင်ပါသေးတယ်။

ဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံးအနေအထားနဲ့ အပြည့်အစုံတွေ့ကြုံနေတယ်လို့ နားလည်သဘောပေါက်ပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ ကျင့်ကြံဖို့ လိုတယ်၊

အားထုတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်လို့ နှလုံးသွင်းကာ ဒီအကျင့်မြတ်ဖြစ်တဲ့ တရားဓမ္မတွေကို ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်နိုင်ကြသဖြင့် ဒုက္ခခပ်သိမ်း ငြိမ်းရာအမှန်မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ လွယ်ကူစွာနဲ့ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါစေသတည်းလို့ ဆုတောင်းရင်းနဲ့ တရားနိဂုံးချုပ်ကြစို့။

"rGwa'ufwm t&Sifynd&
"rGwawm&omoemhyb m
q , fbtukfyd,rdU

zkef - 09-5104669? 052-24550

၁၃၆၉ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း (၁၄)ရက်